

Den Europæiske Unions Tidende

C 92

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

57. årgang

29. marts 2014

Informationsnummer

Indhold

Side

II Meddelelser

MEDDELELSER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Europa-Kommissionen

2014/C 92/01	Meddelelse fra Kommissionen om retningslinjer for fortolkningen af forordning (EF) nr. 1370/2007 om offentlig personbefordring med jernbane og ad vej	1
2014/C 92/02	Opfordring til at fremsætte bemærkninger til udkastet til Kommissionens forordning om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på <i>de minimis</i> -støtte i fiskeri- og akvakultursektoren	22
2014/C 92/03	Udkast til Kommissionens forordning (EU) nr. .../... af 28. marts 2014 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på <i>de minimis</i> -støtte i fiskeri- og akvakultursektoren	22

DA

Pris:
3 EUR

(Fortsættes på omslagets anden side)

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Europa-Kommissionen

2014/C 92/04	Euroens vekselkurs	31
--------------	--------------------------	----

Berigtigelser

2014/C 92/05	Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (EUT C 50 af 21.2.2014)	32
2014/C 92/06	Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (EUT C 50 af 21.2.2014)	33
2014/C 92/07	Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (EUT C 50 af 21.2.2014)	34
2014/C 92/08	Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (EUT C 50 af 21.2.2014)	35
2014/C 92/09	Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (EUT C 50 af 21.2.2014)	36
2014/C 92/10	Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (EUT C 50 af 21.2.2014)	37
2014/C 92/11	Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (EUT C 50 af 21.2.2014)	38
2014/C 92/12	Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (EUT C 50 af 21.2.2014)	39
2014/C 92/13	Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (EUT C 50 af 21.2.2014)	40
2014/C 92/14	Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (EUT C 50 af 21.2.2014)	41

II

(Meddelelser)

MEDDELELSER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

EUROPA-KOMMISSIONEN

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN

**om retningslinjer for fortolkningen af forordning (EF) nr. 1370/2007 om offentlig personbefordring
med jernbane og ad vej**

(2014/C 92/01)

1. INDLEDNING

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1370/2007 om offentlig personbefordring med jernbane og ad vej og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 og (EØF) nr. 1107/70 ⁽¹⁾ blev vedtaget den 23. oktober 2007. Denne forordning, som trådte i kraft den 3. december 2009, har til formål at skabe et indre marked for offentlig personbefordring. Dette gør den ved at supplere de generelle regler om offentlige indkøb. Den fastlægger endvidere betingelserne for, hvilken kompensation i kontrakter og koncessioner vedrørende offentlig personbefordring der anses for forenelig med det indre marked og er fritaget for pligten til forudgående anmeldelse af statsstøtte til Kommissionen.

Forordning (EF) nr. 1370/2007 har stor betydning for tilrettelæggelsen og finansieringen af offentlig personbefordring med bus, sporvogn, metro og jernbane i medlemsstaterne. Det er vigtigt, både økonomisk og politisk, at forordningens bestemmelser anvendes sammenhængende og korrekt. Dette skyldes, at merværdien og beskæftigelsen inden for sektoren for offentlig transport hver tegner sig for omkring 1 % af henholdsvis BNP og den samlede beskæftigelse i Unionen. En velfungerende sektor for offentlig transport er en af hjørnestenene i en effektiv social-, økonomi- og miljøpolitik.

En ekstern ex post-evaluering af gennemførelsen af forordning (EF) nr. 1370/2007 ⁽²⁾ udført af en ekstern konsulent og repræsentanter for europæiske sammenslutninger og medlemsstater, der talte ved en EU-konference for interessenter, som Kommissionen afholdt om gennemførelsen af forordningen den 14. november 2011 ⁽³⁾, opfordrede Kommissionen til at udarbejde retningslinjer for anvendelsen af visse bestemmelser i forordningen. Forskellige fortolkninger af bestemmelserne om definitionen af offentlige serviceforpligtelser, anvendelsesområdet af kontrakter om offentlig trafikbetjening, indgåelse af sådanne kontrakter og kompensationen for offentlige serviceforpligtelser kan hæmme etableringen af et indre marked for offentlig transport og føre til uønsket forvridding på markedet.

Inden vedtagelsen af denne meddelelse hørte Kommissionen medlemsstater og repræsentanter for interessenter på området, f.eks. europæiske sammenslutninger inden for sektoren for offentlig transport, herunder transportpersonale- og passagerorganisationer.

⁽¹⁾ EUT L 315 af 3.12.2007, s. 1.

⁽²⁾ DLA Piper, »Study on the implementation of Regulation (EC) No 1370/2007 on public passenger transport services by rail and by road«, 31. oktober 2010, offentliggjort på http://ec.europa.eu/transport/modes/rail/studies/rail_en.htm

⁽³⁾ Dokumenter vedrørende konferencen er offentliggjort på http://ec.europa.eu/transport/modes/rail/events/2011-11-14-workshop_en.htm

I denne meddelelse forklarer Kommissionen, hvordan den opfatter en række bestemmelser i forordningen, med henblik på at hjælpe medlemsstaterne med på baggrund af bedste praksis at få det fulde udbytte af det indre marked. Det er ikke hensigten, at denne meddelelse skal omhandle alle bestemmelser på en udtømmende måde, og den fastsætter heller ingen nye lovbestemmelser. Det bør bemærkes, at det under alle omstændigheder i sidste instans er EU-Domstolen, der skal fortolke EU-retten.

Den 30. januar 2013 vedtog Kommissionen et forslag om ændring af forordning (EF) nr. 1370/2007 med henblik på åbningen af de nationale markeder for personbefordring med jernbane ⁽¹⁾. Nogle af de bestemmelser i forordningen, som Kommissionen har foreslået at ændre, f.eks. bestemmelserne om indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening på jernbaneområdet, fortolkes i denne meddelelse. Med hensyn til disse bestemmelser bør vejledningen i dette dokument anses for at gælde, indtil en ændring af forordning (EF) nr. 1370/2007 træder i kraft.

2. KOMMISSIONENS OPFATTELSE AF FORORDNING (EF) Nr. 1370/2007

2.1. Anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 1370/2007

Dette kapitel om anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 1370/2007 indeholder fortolkningsretningslinjer vedrørende forholdet mellem denne forordning og følgende direktiver: Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU om offentlige indkøb og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF ⁽²⁾ (»direktiv 2014/24/EU«), direktiv 2014/25/EU om offentlige indkøb inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse af direktiv 2004/17/EF ⁽³⁾ (»direktiv 2014/25/EU«) og direktiv 2014/23/EU om tildeling af koncessionskontrakter ⁽⁴⁾ (»direktiv 2014/23/EU«). Kapitlet præciserer også betingelserne for forordningens anvendelse på indre vandveje og nationale farvande og fremhæver, at forordningen fortsat finder anvendelse på godstransporttjenester indtil den 2. december 2012.

2.1.1. Artikel 1, stk. 3, og artikel 5, stk. 1: Forholdet mellem forordning (EF) nr. 1370/2007 og direktiverne om offentlige indkøb og koncessioner

Forordning (EF) nr. 1370/2007 omhandler indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening som defineret i forordningens artikel 2, litra i), inden for offentlig personbefordring med jernbane og ad vej. Disse kontrakter om offentlig trafikbetjening kan dog også høre under anvendelsesområdet for direktiverne om offentlige indkøb (direktiv 2014/24/EU og direktiv 2014/25/EU). Eftersom de direktiver, der henvises til i forordning (EF) nr. 1370/2007 (direktiv 2004/17/EF og direktiv 2004/18/EF), er blevet ophævet og erstattet af ovennævnte direktiver, bør henvisningerne i forordning (EF) nr. 1370/2007 forstås som henvisninger til disse nye direktiver.

I artikel 1, stk. 3, anføres det, at forordning (EF) nr. 1370/2007 ikke finder anvendelse på koncessionskontrakter om offentlige bygge- og anlægsarbejder som defineret i artikel 1, stk. 3, litra a), i direktiv 2004/17/EF eller i artikel 1, stk. 3, i direktiv 2004/18/EF. Efter ikrafttrædelsen af direktiv 2014/23/EU om tildeling af koncessionskontrakter vil termen »koncessioner« være defineret i henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), i direktivet. Koncessionskontrakter om offentlige bygge- og anlægsarbejder til offentlig personbefordring med jernbane og andre skinnekøretøjer samt ad vej er således udelukkende omfattet af direktiv 2014/23/EU.

Med hensyn til forholdet mellem forordning (EF) nr. 1370/2007 og direktiverne om offentlige indkøb samt direktiv 2014/23/EU er det vigtigt at skelne mellem tjenesteydelseskontrakter og koncessionskontrakter om tjenesteydelser.

I artikel 2, punkt 1, 2 og 5, i direktiv 2014/25/EU defineres »tjenesteydelseskontrakter« som gensidigt bebyrdende aftaler, der indgås skriftligt mellem en eller flere ordregivere og en eller flere økonomiske aktører, og som vedrører levering af tjenesteydelser. Når disse kontrakter involverer »ordregivende myndigheder« som defineret i artikel 2, stk. 1, punkt 1, i direktiv 2014/24/EU, betragtes de som »offentlige tjenesteydelseskontrakter« i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, punkt 6 og 9 i direktiv 2014/24/EU.

⁽¹⁾ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1370/2007 for så vidt angår åbning af de nationale markeder for personbefordring med jernbane, COM(2013) 028 final.

⁽²⁾ EUT L 94 af 28.3.2014, s. 65.

⁽³⁾ EUT L 94 af 28.3.2014, s. 243.

⁽⁴⁾ EUT L 94 af 28.3.2014, s. 1.

I artikel 5, stk. 1, litra b), i direktiv 2014/23/EU om tildeling af koncessionskontrakter defineres »koncession på tjenesteydelser« som »en gensidigt bebyrdende kontrakt, der indgås skriftligt, hvorved en eller flere ordregivende myndigheder eller kontraherende enheder overdrager ansvaret for levering og forvaltning af tjenesteydelser, som ikke omfatter de i litra a) omhandlede bygge- og anlægsarbejder, til en eller flere økonomiske aktører, hvor vederlaget for denne overdragelse enten udelukkende består i retten til at udnytte de tjenesteydelser, der er omfattet af kontrakten, eller i denne ret sammen med betaling af en pris«. Det specificeres yderligere i artikel 5, stk. 1, at »tildeling af en koncession på bygge- og anlægsarbejder eller tjenesteydelser indebærer, at der overføres en driftsrisiko til koncessionshaver ved udnyttelsen af disse bygge- og anlægsarbejder eller tjenesteydelser, som omfatter en efterspørgsels- eller en udbudsrisiko eller begge dele. Koncessionshaveren anses for at påtage sig driftsrisikoen, hvis han under normale driftsbetingelser ikke er garanteret at tjene de foretagne investeringer og de afholdte omkostninger i forbindelse med driften af de bygge- og anlægsarbejder eller tjenesteydelser, der er genstand for koncessionen, ind igen. Den del af risikoen, der overføres til koncessionshaveren, indebærer en reel eksponering for markedets omskiftelighed således, at ethvert potentielt anslået tab, som koncessionshaveren måtte lide, ikke blot er rent nominelt eller ubetydeligt«.

Denne sondring mellem (offentlige) tjenesteydelseskontrakter og koncessionskontrakter om tjenesteydelser er vigtig, fordi direktiv 2014/23/EU i henhold til dets artikel 10, stk. 3, ikke finder anvendelse på koncessioner, som vedrører offentlig personbefordring efter forordning (EF) nr. 1370/2007. For indgåelsen af koncessionskontrakter om tjenesteydelser vedrørende offentlig personbefordring gælder udelukkende forordning (EF) nr. 1370/2007.

I artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1370/2007 anføres det, at indgåelse af (offentlige) tjenesteydelseskontrakter vedrørende personbefordring med bus eller sporvogn er omfattet af direktiv 2004/17/EF ⁽¹⁾ og 2004/18/EF ⁽²⁾, i det omfang sådanne kontrakter ikke er udformet som koncessionskontrakter om tjenesteydelser. Indgåelsen af (offentlige) tjenesteydelseskontrakter vedrørende personbefordring med bus eller sporvogn er således udelukkende omfattet af direktiv 2014/24/EU og direktiv 2014/25/EU.

Indgåelsen af (offentlige) tjenesteydelseskontrakter vedrørende personbefordring med jernbane og metro er omfattet af forordning (EF) nr. 1370/2007 og er ikke omfattet af direktiv 2014/24/EU i henhold til dets betragtning 27 og artikel 10, litra i), eller af direktiv 2014/25/EU i henhold til dets betragtning 35 og artikel 21, litra g).

Tabel

Oversigt over lovgivning, der gælder for kontraktindgåelse, afhængigt af kontrakttype og transportform

Offentlig personbefordring med	(Offentlige) tjenesteydelseskontrakter som defineret i direktiv 2014/24/EU og 2014/25/EU	Koncessionskontrakter om tjenesteydelser som defineret i direktiv 2014/23/EU
Bus og sporvogn	Direktiv 2014/24/EU og direktiv 2014/25/EU	Forordning (EF) nr. 1370/2007
Jernbane og metro	Forordning (EF) nr. 1370/2007	Forordning (EF) nr. 1370/2007

2.1.2. Artikel 1, stk. 2: Anvendelse af forordning (EF) nr. 1370/2007 på indre vandveje og nationale farvande

I artikel 1, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1370/2007 anføres det, at forordningen finder anvendelse på national og international offentlig personbefordring med jernbane og andre skinnekøretøjer og ad vej, og at medlemsstaterne kan anvende forordningen på offentlig personbefordring ad indre vandveje. For at sikre retssikkerheden bør en medlemsstats beslutning om at anvende forordning (EF) nr. 1370/2007 på offentlig personbefordring ad indre vandveje vedtages på en gennemsigtig måde via en bindende retsakt. Det kan navnlig være nyttigt at anvende forordning (EF) nr. 1370/2007 på personbefordring ad indre vandveje, hvis sådanne tjenesteydelser indgår i et bredere rutenet for offentlig personbefordring i byer, forstæder og regioner.

⁽¹⁾ Ophævet og erstattet ved direktiv 2014/25/EU.

⁽²⁾ Ophævet og erstattet ved direktiv 2014/24/EU.

Hvis det ikke besluttet at anvende forordning (EF) nr. 1370/2007 på personbefordring ad indre vandveje, reguleres disse tjenesteydelser direkte af artikel 93 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Visse aspekter af personbefordring ad indre vandveje er endvidere omfattet af Rådets forordning (EØF) nr. 3921/91 af 16. december 1991 om betingelserne for transportvirksomheders adgang til at udføre intern godstransport og personbefordring ad indre vandveje i en medlemsstat ⁽¹⁾ og Rådets forordning (EF) nr. 1356/96 af 8. juli 1996 om indførelse af fælles bestemmelser vedrørende godstransport og personbefordring ad indre vandveje mellem medlemsstaterne med henblik på fri udveksling af tjenesteydelser for denne transport ⁽²⁾.

I artikel 1, stk. 2, anføres det desuden, at medlemsstaterne kan anvende forordning (EF) nr. 1370/2007 på offentlig personbefordring i nationale farvande, jf. dog Rådets forordning (EØF) nr. 3577/92 af 7. december 1992 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotagesejlads) ⁽³⁾. Visse centrale bestemmelser i denne forordning passer ikke fuldstændig sammen med bestemmelserne i forordning (EF) nr. 1370/2007 (som f.eks. bestemmelserne om godstransport, løbetid, eneret og tærskler for tildeling af mindre kontrakter uden forudgående udbud). Anvendelse af forordning (EF) nr. 1370/2007 på nationale farvande rejser en række problemer. Kommissionen giver i en meddelelse ⁽⁴⁾ vejledning til forordning (EØF) nr. 3577/92, som omhandler disse vanskeligheder.

2.1.3. Artikel 10, stk. 1: Anvendelse af forordning (EØF) nr. 1191/69 på godstransporttjenester indtil den 2. december 2012

Visse specifikke godstransporttjenester kan tidligere have været underlagt offentlige serviceforpligtelser i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69 af 26. juni 1969 om medlemsstaternes fremgangsmåde med hensyn til de med begrebet offentlig tjeneste forbundne forpligtelser inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje ⁽⁵⁾. Forordning (EF) nr. 1370/2007, som ophæver forordning (EØF) nr. 1191/69, omfatter imidlertid ikke godstransporttjenester. Som hjælp til at udfase kompensation, som ikke er godkendt af Kommissionen i henhold til artikel 93, 107 og 108 i TEUF, anføres det i artikel 10, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1370/2007, at forordning (EØF) nr. 1191/69 fortsat finder anvendelse på godstransporttjenester i en treårsperiode efter ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1370/2007, dvs. frem til den 2. december 2012. Godstransporttjenester kan kun betegnes som tjenester af almindelig økonomisk interesse, hvis medlemsstaten fastslår, at de frembyder særegenheder i forhold til den interesse, kommercielle godstjenester har ⁽⁶⁾. Såfremt medlemsstaterne ønsker at bevare statsstøtteordninger for jernbanegodstransporttjenester, der ikke opfylder de specifikke betingelser, der defineres i Altmark-dommen ⁽⁷⁾, skal de underrette Kommissionen om disse ordninger, så de kan godkendes på forhånd. Ordningerne vurderes direkte i henhold til artikel 93 i TEUF. Såfremt Kommissionen ikke underrettes forudgående om ordningerne, udgør de ny og ulovlig støtte, eftersom de ikke længere er undtaget fra forpligtelsen til underretning om statsstøtte.

2.2. Definition af offentlig serviceforpligtelse og generelle regler/indhold af kontrakter om offentlig trafikbetjening

Dette kapitel indeholder fortolkningsretningslinjer vedrørende de særlige kendetegn ved kontrakter om offentlig trafikbetjening og kendetegnene ved generelle regler og forklarer, hvordan kompetente myndigheder definerer arten og omfanget af offentlig serviceforpligtelse og enerettigheder inden for rammerne af forordning (EF) nr. 1370/2007. Det omhandler endvidere betingelser for forlængelse af løbetiden for kontrakter om offentlig trafikbetjening samt betingelserne for underentrepriser, herunder hvis interne operatører anvendes.

⁽¹⁾ EFT L 373 af 31.12.1991, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 175 af 13.7.1996, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 364 af 12.12.1992, s. 7.

⁽⁴⁾ Meddelelse fra Kommissionen om fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 3577/92 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotagesejlads) (endnu ikke offentliggjort i EUT)..

⁽⁵⁾ EFT L 156 af 28.6.1969, s. 1.

⁽⁶⁾ Sag C-179/90, *Merci Convenzionali Porto di Genova SpA mod Siderurgica Gabrielli SpA*, Sml. 1991 I, s. 5889, præmis 27. Sag C-242/95, *GT-Link A/S mod De Danske Statsbaner (DSB)*, Sml. 1997 I, s. 4449, præmis 53. Sag C-266/96, *Corsica Ferries France SA mod Gruppo Antichi Ormeggiatori del Porto di Genova Coop, arl m.fl.*, Sml. 1998 I, s. 3949, præmis 45.

⁽⁷⁾ Sag C-280/00, *Altmark Trans GmbH og Regierungspräsidium Magdeburg mod Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH og Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht*, Sml. 2003 I, s. 7747.

2.2.1. Artikel 2, litra i): Bestanddele af en kontrakt om offentlig trafikbetjening

I henhold til artikel 2, litra i), er en kontrakt om offentlig trafikbetjening »et eller flere juridisk bindende dokumenter, hvorved der indgås en aftale mellem en kompetent myndighed og en operatør af offentlig trafikbetjening om overdragelse af forvaltning og drift af offentlig personbefordring, der er omfattet af de offentlige serviceforpligtelser, til operatøren af offentlig trafikbetjening«. Kontrakten kan også bestå i en afgørelse, som træffes af en kompetent myndighed, og som har form af en individuel lovgivningsmæssig retsakt eller en administrativt regulerende retsakt, eller ifølge hvilken den kompetente myndighed under visse betingelser selv varetager tjenesterne eller overdrager varetagelsen til en intern operatør. Definitionen af »kontrakt om offentlig trafikbetjening« i forordning (EF) nr. 1370/2007 dækker også offentlige koncessioner.

For at tage hensyn til de forskellige lovgivningsmæssige ordninger og traditioner i medlemsstaterne er definitionen af en kontrakt om offentlig trafikbetjening i forordning (EF) nr. 1370/2007 meget bred og omfatter forskellige typer juridisk bindende retsakter. Det sikres således, at ingen juridiske situationer falder uden for forordningens anvendelsesområde, også selv om forholdet mellem den kompetente myndighed og operatøren ikke er udtrykt formelt og strengt i form af en kontrakt i ordets strengeste forstand. Definitionen omfatter derfor også kontrakter om offentlig trafikbetjening, der består i en afgørelse, som har form af en individuel lovgivningsmæssig retsakt eller en administrativt regulerende retsakt. En kombination af en generel retsakt, der overdrager udførelsen af tjenesteydelserne til en operatør, og en administrativ retsakt, der indeholder detaljerede krav vedrørende de tjenesteydelser, der skal leveres, samt den metode, der skal anvendes til beregning af kompensation, kan også udgøre en kontrakt om offentlig trafikbetjening. Definitionen dækker også afgørelser, som træffes af den kompetente myndighed, ifølge hvilke den kompetente myndighed under visse betingelser selv varetager tjenesterne eller overdrager varetagelsen til en intern operatør.

2.2.2. Artikel 2, litra l): Kendetegn og proces for fastlæggelse af generelle regler

Generelle regler defineres i artikel 2, litra l, som foranstaltninger, som gælder »uden forskelsbehandling for al offentlig personbefordring af samme art inden for et bestemt geografisk område, som en kompetent myndighed har ansvaret for«. Generelle regler er således foranstaltninger vedrørende en eller flere typer offentlig trafikbetjening med jernbane og ad vej, der uden forskelsbehandling indføres ensidigt af offentlige myndigheder for operatører af offentlig trafikbetjening, eller som er omfattet af kontrakter indgået mellem den kompetente myndighed og operatørerne af offentlig trafikbetjening. Foranstaltningen er begrænset til det geografiske område, som en kompetent myndighed har ansvaret for, men dækker ikke nødvendigvis hele det pågældende geografiske område. En generel regel kan også være regional eller national ret, som finder anvendelse på alle eksisterende eller potentielle transportoperatører i en region eller en medlemsstat. Den forhandles derfor normalt ikke med individuelle operatører af offentlig trafikbetjening. Selv om den generelle regel indføres ved en ensidig lov, forhindrer det ikke, at offentlige transportoperatører høres på en gennemsigtig og ikke-diskriminerende måde, inden de generelle regler fastlægges.

2.2.3. Artikel 3, stk. 2 og 3: Fastlæggelse af generelle regler inden for og uden for en kontrakt om offentlig trafikbetjening. Anvendelsesområde for generelle regler

I henhold til betragtning 17 i forordning (EF) nr. 1370/2007 kan »de kompetente myndigheder fastsætte sociale og kvalitative kriterier for at opretholde og øge kvalitetskrav til offentlig serviceforpligtelse, f.eks. med hensyn til minimale arbejdsvilkår, passagerers rettigheder, bevægelseshæmmede personers behov, miljøbeskyttelse, passagerers og ansattes sikkerhed samt forpligtelser i kollektive aftaler og andre regler og aftaler vedrørende arbejdspladser og social beskyttelse på det sted, hvor servicen ydes. For at sikre gennemsigtige og sammenlignelige konkurrencevilkår mellem operatører og undgå risiko for social dumping bør de kompetente myndigheder have mulighed for at pålægge specifikke sociale krav og krav til servicens kvalitet«.

Medlemsstaterne og/eller de kompetente myndigheder kan tilrettelægge offentlig transport gennem generelle regler, såsom love, dekretter og reguleringsmæssige foranstaltninger. Når disse generelle regler omfatter kompensation eller eneret, er der imidlertid en yderligere forpligtelse til at indgå en kontrakt om offentlig trafikbetjening i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1370/2007. Denne forpligtelse gælder ikke, hvis generelle regler omfatter maksimaltakster for samtlige passagerer eller for bestemte passagerkategorier i henhold til forordningens artikel 3, stk. 2. I så fald er der ingen forpligtelse til at indgå kontrakter om offentlig trafikbetjening, og kompensationsmekanismen kan defineres på et ikke-diskriminerende generelt grundlag.

En kompetent myndighed kan beslutte at anvende generelle regler for at fastlægge sociale eller kvalitative standarder i henhold til national lovgivning. Hvis de generelle regler omfatter kompensation, eller hvis den kompetente myndighed mener, at gennemførelsen af de generelle regler kræver kompensation, skal der ligeledes indgås en eller flere kontrakter om offentlig trafikbetjening, der definerer forpligtelserne og parametrene for kompensationen af deres finansielle nettoeffekt i overensstemmelse med artikel 4 og 6 i forordning (EF) nr. 1370/2007 samt forordningens bilag.

2.2.4. Artikel 3, stk. 3: Underretning i henhold til Unionens regler om statsstøtte om generelle regler om maksimumstakstordninger for befordring af elever, studerende, lærlinge og bevægelseshæmmede, som ikke hører under anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 1370/2007

I henhold til artikel 3, stk. 3, kan medlemsstaterne fra anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 1370/2007 udelukke generelle regler om økonomisk kompensation for offentlige serviceforpligtelser, der fastsætter maksimumstakster for befordring af elever, studerende, lærlinge og bevægelseshæmmede. Ønsker en medlemsstat at gøre dette, skal de nationale myndigheder i stedet vurdere traktatens bestemmelser om kompensation, navnlig bestemmelserne vedrørende statsstøtte. Hvis disse generelle regler udgør statsstøtte, skal medlemsstaten underrette Kommissionen om reglerne i henhold til artikel 108 i TEUF.

2.2.5. Artikel 2, litra e), og artikel 4, stk. 1: Kompetente myndigheders definition af arten og omfanget af offentlige serviceforpligtelser og anvendelsesområdet for kontrakter om offentlig trafikbetjening

Ved artikel 14 i TEUF og protokol nr. 26 om tjenesteydelser af almen interesse fastsættes generelle principper for, hvordan medlemsstaterne definerer og leverer tjenester af almindelig økonomisk interesse. I henhold til artikel 14 i TEUF »sørger Unionen og medlemsstaterne inden for deres respektive kompetenceområde og inden for rammerne af traktaternes anvendelsesområde for, at sådanne tjenester [af almen økonomisk interesse] ydes på grundlag af principper og vilkår, navnlig økonomiske og finansielle, der gør det muligt for dem at opfylde deres opgaver«. Ifølge protokol nr. 26 spiller nationale, regionale og lokale myndigheder en vigtig rolle og har vide skønsmålinger med hensyn til at levere, udlægge og tilrettelægge tjenesteydelser af almen økonomisk interesse så tæt på brugernes behov som muligt. En af Unionens fælles værdier er, at der tilstræbes tjenesteydelser af almen økonomisk interesse med et højt kvalitetsniveau, sikkerhed, overkommelige priser, ligebehandling og fremme af universel adgang og brugerrettigheder. Medlemsstaternes muligheder for at levere, rekvirere og tilrettelægge tjenesteydelser af almen interesse på området for offentlig personbefordring med jernbane og ad vej er omhandlet i forordning (EF) nr. 1370/2007. I henhold til forordningens artikel 1 har den til formål at »fastlægge, hvordan de kompetente myndigheder inden for rammerne af fællesskabsretten kan tilrettelægge den offentlige personbefordring for at sikre levering af tjenesteydelser af almen interesse, som bl.a. er hyppigere, sikrere, bedre eller billigere end, hvad der kan opnås ved alene at lade markedskræfterne virke«. I henhold til artikel 2, litra e), i forordning (EF) nr. 1370/2007 er en offentlig serviceforpligtelse det krav, som en kompetent myndighed definerer eller fastsætter for at sikre ydelser i forbindelse med offentlig personbefordring, som en operatør på rent forretningsmæssigt grundlag ikke ville påtage sig eller ikke ville påtage sig i samme omfang eller under samme vilkår uden at modtage nogen modydelse⁽¹⁾. Medlemsstaterne har derfor inden for de rammer, der er fastlagt i forordning (EF) nr. 1370/2007, vide skønsmålinger til at definere offentlige serviceforpligtelser i overensstemmelse med slutbrugernes behov.

Offentlige serviceforpligtelser henviser typisk, men ikke udelukkende, til specifikke krav, der stilles til operatører af offentlig trafikbetjening med hensyn til f.eks. forbindelseshyppighed, tjenestens kvalitet, trafikbetjening på især mindre mellemstationer, som ikke er kommercielt attraktive, og betjening af tog tidligt om morgenen og sent om aftenen. Som et illustrativt eksempel mener Kommissionen, at tjenesteydelser, der defineres som offentlige tjenesteydelser, skal henvende sig til borgerne eller være i hele samfundets interesse. Kompetente myndigheder definerer arten af og anvendelsesområdet for offentlige serviceforpligtelser under overholdelse af traktatens generelle principper. For at nå målene i forordningen, dvs. at garantere sikker og omkostningseffektiv personbefordring af høj kvalitet, skal de kompetente myndigheder stræbe efter et økonomisk og finansielt bæredygtigt udbud af disse tjenester. I forbindelse med kontraktindgåelse som defineret i artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1370/2007 kan begge kontraktparter forvente, at deres rettigheder respekteres, ligesom de skal opfylde deres kontraktmæssige forpligtelser. Disse rettigheder og forpligtelser omfatter økonomiske rettigheder og forpligtelser. Det geografiske anvendelsesområde for kontrakter om offentlig trafikbetjening bør give de kompetente myndigheder mulighed for at optimere økonomien i offentlig personbefordring, som betjenes under deres ansvar, herunder, hvor det er relevant,

⁽¹⁾ Denne tilgang er i overensstemmelse med Kommissionens generelle tilgang til tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse inden for andre sektorer. Se f.eks. punkt 48 i meddelelsen fra Kommissionen om anvendelsen af Den Europæiske Unions statsstøtteregler på kompensation for levering af tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (EUT C 8 af 11.1.2012, s. 4).

virkningerne af lokale, regionale og subnationale rutenet. Ved at udnytte netvirkninger kan offentlig personbefordring leveres på en omkostningseffektiv måde takket være krydsfinansieringen mellem omkostningsdækkede tjenester og ikke-omkostningsdækkede tjenester. Dette bør give myndighederne mulighed for at nå de fastlagte transportpolitiske mål og samtidig, hvor det er relevant, garantere vilkårene for effektiv og retfærdig konkurrence på rutenettet, f.eks. for højhastighedstogtjenester.

2.2.6. Artikel 2, litra f), og artikel 3, stk. 1: Definition af arten og omfanget af enerettigheder med henblik på at sikre overensstemmelse med EU-lovgivningen

I henhold til artikel 3, stk. 1, skal der indgås en kontrakt om offentlig trafikbetjening, hvis en kompetent myndighed beslutter at tildele en operatør eneret og/eller kompensation for at opfylde den offentlige serviceforpligtelse. Eneret defineres i artikel 2, litra f), som »en ret for en operatør af offentlig trafikbetjening til som den eneste at drive nærmere afgrænset offentlig personbefordring på en bestemt strækning eller rute, i et bestemt rutenet eller i et bestemt geografisk område«. Denne ret kan fastlægges i et lovgivningsmæssigt, reguleringsmæssigt eller administrativt instrument. Ofte indeholder kontrakten om offentlig trafikbetjening en beskrivelse af betingelserne for at udøve eneretten, navnlig det geografiske anvendelsesområde og enerettens varighed. Eneret beskytter virksomheden mod konkurrence fra andre operatører på et specifikt marked, idet ingen andre virksomheder må tilbyde samme tjenesteydelse. Medlemsstaterne må imidlertid tildele visse rettigheder, som umiddelbart ikke er en eneret, men alligevel forhindrer andre virksomheder i at deltage i markedet, via retslige regler eller administrativ praksis. Administrative ordninger, der giver tilladelse til at udføre offentlig personbefordring på visse betingelser, f.eks. vedrørende den ønskede mængde og kvalitet af disse tjenester, kan f.eks. i praksis begrænse antallet af operatører på markedet. Kommissionen mener, at den form for eneret, som anvendes i forordning (EF) nr. 1370/2007, også omfatter sidstnævnte situation.

For at sikre et smidigt indre marked for offentlig personbefordring bør de kompetente myndigheder give en præcis definition af eneret som rettigheder, der ikke overskrider grænserne for, hvad der er nødvendigt for at beskytte de pågældende tjenesteydelser rent økonomisk, men som samtidig, hvor det er muligt, giver plads til andre typer tjenesteydelser. I denne forbindelse anføres det i betragtning 8 i forordning (EF) nr. 1370/2007, at »[de] markeder for personbefordring, som allerede er liberaliseret, og hvor der ikke findes enerettigheder, bør kunne bevare deres karakteristika og funktionsmåder, i det omfang de opfylder traktatens krav«. Kommissionen ønsker imidlertid at påpege, at selv i et liberaliseret system udgør kontrakter, der fremmer bustjenesters adgang til visse segmenter af befolkningen, en offentlig serviceforpligtelse. Denne forpligtelse hører under forordning (EF) nr. 1370/2007 ⁽¹⁾.

Hvis alle betingelserne for anvendelse af forordning (EF) nr. 1370/2007 gør sig gældende, herunder at en operatør af offentlig trafikbetjening er tildelt eneret, kan den kontrakt om offentlig trafikbetjening, der skal indgås, indgås uden forudgående udbud, f.eks. hvis der er tale om kontrakter af mindre værdi eller kontrakter med små eller mellemstore operatører, hvis betingelserne i artikel 5, stk. 4, opfyldes.

2.2.7. Artikel 4, stk. 4: Betingelser, hvorunder løbetiden for en kontrakt om offentlig trafikbetjening kan forlænges med 50 %

I henhold til artikel 4, stk. 3, skal kontrakterne om offentlig trafikbetjening være tidsbegrænsede med en løbetid på »højst ti år for busstrafik og 15 år for personbefordring med jernbane eller andre skinnekøretøjer«. Artikel 4, stk. 4, giver mulighed for en forlængelse af løbetiden for en kontrakt om offentlig trafikbetjening med 50 %, hvis afskrivningen af aktiver kræver det. En sådan forlængelse kan godkendes, hvis operatøren af

⁽¹⁾ Se Kommissionens beslutning nr. 588/2002 — Det Forenede Kongerige BSO — tilskud til langdistancerutefart.

offentlig trafikbetjening stiller en væsentlig del af alle de aktiver, der er nødvendige for at varetage personbefordringen i henhold til kontrakten om offentlig trafikbetjening, til rådighed, og disse aktiver hovedsagelig benyttes til den personbefordring, kontrakten omhandler.

Fortolkningen af disse to betingelser afhænger af de konkrete omstændigheder. I henhold til betragtning 15 i forordning (EF) nr. 1370/2007 kan »langtidskontrakter [...] betyde, at markedet er lukket i en unødigt lang periode, hvorved de gunstige virkninger af konkurrencepresset bliver mindre udtalte. For at minimere konkurrenceforvridningen og samtidig sikre kvaliteten af tjenesteydelserne bør kontrakter om offentlig trafikbetjening derfor være tidsbegrænsede«. I tilfælde af meget lange kontraktløbetider bliver det desuden vanskeligt korrekt at fordele risici mellem operatøren og myndigheden som følge af øget usikkerhed. På den anden side forklarer det i betragtning 15, at det er »påkrævet at åbne mulighed for at forlænge kontrakter om offentlig trafikbetjening med højst halvdelen af den oprindelige løbetid, når operatøren af offentlig trafikbetjening skal investere i aktiver med usædvanlig lang nedskrivningstid, og — på grund af disses særlige karakteristika og begrænsninger — når der er tale om regionerne i den yderste periferi som omhandlet i artikel 349 i TEUF«.

Alle beslutninger om at forlænge løbetiden for en kontrakt om offentlig trafikbetjening med 50 % bør derfor tage hensyn til følgende overvejelser: Kontrakten om offentlig trafikbetjening skal forpligte operatøren til at investere i aktiver, som f.eks. rullende materiel, vedligeholdelsesfaciliteter eller infrastruktur, som har en ekstraordinær lang afskrivningsperiode.

Normalt beslutter den kompetente myndighed, om kontraktens løbetid skal forlænges, inden indgåelsen af en ny kontrakt. Hvis der skal træffes beslutning om at forlænge løbetiden, mens kontrakten er gældende, fordi der ikke investeres i nyt rullende materiel ved begyndelsen af kontraktperioden, men på et senere tidspunkt, f.eks. på grund af tekniske forhold, skal denne mulighed være tydeligt angivet i udbudsbetingelserne, og denne mulighed skal i tilstrækkelig grad afspejles, for så vidt angår compensation. Den samlede kontraktløbetid må under ingen omstændigheder overstige 50 % af den løbetid, der er anført i artikel 4, stk. 4.

2.2.8. Artikel 4, stk. 5: De kompetente myndigheders muligheder, hvis de ønsker at træffe foranstaltninger til beskyttelse af ansatte i tilfælde af operatørskift

I artikel 4, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1370/2007 anføres følgende: »Med forbehold af national ret og fællesskabsretten, herunder også kollektive overenskomster mellem arbejdsmarkedets parter, kan kompetente myndigheder forlange, at den valgte operatør af offentlig trafikbetjening indrømmer de ansatte, der tidligere var beskæftiget med trafikbetjeningen, de rettigheder, de ville have haft, hvis der havde været tale om en overførsel som omhandlet i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter⁽¹⁾. Hvis de kompetente myndigheder forlanger, at operatører af offentlig trafikbetjening overholder visse sociale og arbejdsmarkedsmæssige standarder, skal udbudsdokumenter og kontrakter om offentlig trafikbetjening angive, hvilke ansatte det drejer sig om, og give gennemsigtige, detaljerede oplysninger om deres kontraktmæssige rettigheder og de betingelser, som de ansatte anses for at være tilknyttet trafikbetjeningen på«.

I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og som anført i betragtning 16 og 17 har de kompetente myndigheder grundlæggende følgende muligheder med hensyn til beskyttelse af ansatte i tilfælde af, at operatøren udskiftes:

- i) Ikke træffe specifikke foranstaltninger. I det tilfælde skal arbejdstagernes rettigheder, som f.eks. overførsel af ansatte, kun indrømmes, hvis betingelserne for anvendelse af direktiv 2001/23/EF er opfyldt, f.eks. ved overførsel af betydelige materielle aktiver, såsom rullende materiel⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 82 af 22.3.2001, s. 16.

⁽²⁾ I overensstemmelse med EU-Domstolens retspraksis gælder direktiv 2001/23/EF for en overførsel af virksomheder, der finder sted efter en udbudsprocedure vedrørende indgåelsen af en kontrakt om offentlige tjenesteydelser. Inden for sektorer, hvor aktiviteterne er baseret på materielle aktiver, f.eks. busstrafik og skinnebåret trafik, gælder direktivet, hvis betydelige materielle aktiver overføres. Der er tale om en overførsel som defineret i direktiv 2001/23/EF, selv om ejerskabet til de materielle aktiver, der tidligere blev anvendt af overdrageren, og som er overtaget af en erhverver, ikke overføres, f.eks. hvis de materielle aktiver, som den nye kontrahent overtager, ikke tilhørte dennes forgænger, men blev leveret af den ordregivende myndighed. Se i denne henseende Kommissionens memo om arbejdstagernes rettigheder ved en overførsel af virksomheder på: <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=707&langId=en&intPageId=208>.

- ii) Forlange overførsel af ansatte, der tidligere var beskæftiget med trafikbetjeningen, med de rettigheder, de ville have haft, hvis der havde været tale om en overførsel som omhandlet i direktiv 2001/23/EF, uanset om direktiv 2001/23/EF finder anvendelse. I betragtning 16 i forordning (EF) nr. 1370/2007 forklares det, at dette direktiv ikke fratager »medlemsstaterne muligheden for i forbindelse med virksomhedsoverførsel at sikre arbejdstagerne rettigheder, der ikke er omhandlet i direktiv 2001/23/EF, og således i relevant omfang tage hensyn til sociale og arbejdsmarkedsmæssige standarder fastlagt ved national lovgivning, love og administrative bestemmelser eller kollektive overenskomster eller aftaler indgået mellem arbejdsmarkedets parter«.
- iii) forlange, at operatører af offentlig trafikbetjening overholder visse sociale og arbejdsmarkedsmæssige standarder for alle ansatte, der er beskæftiget med offentlig personbefordring, »for at sikre gennemsigtige og sammenlignelige konkurrencevilkår mellem operatører og undgå risiko for social dumping«, jf. betragtning 17 i forordning (EF) nr. 1370/2007. Disse standarder kan f.eks. vedrøre kollektive overenskomster på virksomhedsniveau eller kollektive overenskomster for det relevante markedssegment.
- iv) Anvende en kombination af mulighed ii) og iii).

For at sikre gennemskelige ansættelsesforhold skal de kompetente myndigheder, hvis de kræver overførsel af ansatte eller visse sociale og arbejdsmarkedsmæssige standarder, klart angive disse detaljerede krav i udbudsdokumenter og kontrakter om offentlig trafikbetjening.

2.2.9. Artikel 5, stk. 2, litra e): Betingelser for underentrepriser, hvis kontrakter om offentlig trafikbetjening indgås med interne operatører

Kontrakter om offentlig trafikbetjening, der indgås med en intern operatør uden forudgående udbud, må på strenge betingelser gives i underentreprise. I sådanne tilfælde er den interne operatør i henhold til artikel 5, stk. 2, litra e), forpligtet til selv at udføre »den overvejende del« af den offentlige personbefordringstjeneste. Lovgiverens hensigt med denne bestemmelse var at undgå, at begrebet »intern operatør« under den kompetente myndigheds kontrol mistede sin mening, da den interne operatør ellers ville få lov til at give hele eller en væsentlig del af befordringen i underentreprise til en anden enhed. Artikel 5, stk. 2, litra e), har derfor til formål at forhindre, at der etableres falske interne operatører. En intern operatørs udførelse af offentlig personbefordring er en undtagelse fra princippet i artikel 5, stk. 3, som foreskriver, at kontrakter om offentlig trafikbetjening skal indgås »på grundlag af en udbudsprocedure«. Ifølge betragtning 7 i forordning (EF) nr. 1370/2007 fører »reguleret konkurrence mellem operatører inden for denne sektor [...] til nye, billigere og mere attraktive transporttjenester«. Med forbehold af en konkret analyse synes det rimeligt at antage, at det kræver en stærk begrundelse, hvis mere end en tredjedel af de offentlige transporttjenester gives i underentreprise, navnlig på baggrund af de beskrevne mål i artikel 5, stk. 2, litra e). Disse transporttjenester udtrykkes oftest værdimæssigt. Under alle omstændigheder skal interne operatører overholde den relevante lovgivning om offentlige indkøb i forbindelse underentrepriser.

Endelig forhindrer forordning (EF) nr. 1370/2007 ikke, at kontrakten om offentlig trafikbetjening fastsætter en minimumsprocent af værdien af personbefordringen, som en operatør af offentlig trafikbetjening kan give i underentreprise. Kontrakten kan fastsætte dette, såfremt forordningens bestemmelser opfyldes, navnlig bestemmelserne om den maksimale andel af en kontrakt om offentlig trafikbetjening, der kan gives i underentreprise.

2.3. Indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening

Dette kapitel indeholder fortolkningsretningslinjer vedrørende en række bestemmelser om indgåelsen af kontrakter om offentlig trafikbetjening. Retningslinjerne omfatter betingelserne for indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening uden forudgående udbud og de proceduremæssige krav, der gælder for udbud af kontrakter om offentlig trafikbetjening.

2.3.1. Artikel 5, stk. 2, litra b): Betingelser for indgåelse af en kontrakt om offentlig trafikbetjening med en intern operatør uden forudgående udbud

I henhold til forordning (EF) nr. 1370/2007 må kompetente lokale myndigheder selv udføre offentlig personbefordring eller indgå en kontrakt om offentlig trafikbetjening med en intern operatør uden forudgående udbud. Hvis de vælger sidstnævnte mulighed, skal de imidlertid opfylde en række strenge regler og betingelser i henhold til artikel 5, stk. 2. Kommissionen bemærker følgende:

- i) I henhold til artikel 5, stk. 2, kan lokale kompetente myndigheder eller en gruppe af myndigheder, der varetager integreret offentlig personbefordring, indgå kontrakt om offentlig trafikbetjening uden forudgående udbud. Det betyder, at den offentlige personbefordring, som genstand for en kontrakt, der indgås uden forudgående udbud af en gruppe af kompetente lokale myndigheder, skal integreres med hensyn til geografisk område, transport eller takster på tværs af det territorium, som den pågældende gruppe af myndigheder er ansvarlig for. Kommissionen finder endvidere, at det geografiske anvendelsesområde for sådanne tjenester, der udføres på den lokale kompetente myndigheds eller en gruppe af sådanne myndigheders ansvar, skal være defineret på en sådan måde, at disse lokale tjenester typisk opfylder behovet i bymæssige bebyggelser og/eller et landdistrikt.
- ii) Reglerne om den kompetente myndigheds kontrol med den interne operatør, som er defineret i artikel 2, litra j), og specificeret i artikel 5, stk. 2, skal under alle omstændigheder overholdes. En intern operatør skal være »en juridisk selvstændig enhed, over hvilken en kompetent lokal myndighed [...] udøver en tilsvarende kontrol som over sine egne tjenestegrene«. I artikel 5, stk. 2, fastlægges en række kriterier, der skal tages hensyn til i vurderingen af, om en kompetent myndighed udøver effektiv kontrol over den interne operatør. Disse kriterier er »omfanget af repræsentationen i bestyrelse, direktion eller tilsynsorganer, bestemmelser herom i vedtægterne, ejerforhold samt effektiv indflydelse på og kontrol over strategiske og driftsmæssige beslutninger«. Vurdering af kontrol skal baseres på alle disse kriterier, for så vidt det er relevant.
- Med hensyn til kriteriet om ejerforhold stilles der i forordning (EF) nr. 1370/2007 ikke krav om, at den kompetente myndighed skal besidde 100 % af den interne operatørs kapital. Dette kunne f.eks. være relevant i tilfælde af offentlig-private partnerskaber. I denne henseende fortolkes »intern« operatør i forordning (EF) nr. 1370/2007 mere bredt end af Domstolen i dennes retspraksis ⁽¹⁾. Den kompetente myndigheds effektive kontrol skal dog dokumenteres ved hjælp af andre kriterier som nævnt i artikel 5, stk. 2, litra a).
- iii) For at mindske konkurrenceforvridning kræves det i artikel 5, stk. 2, litra b), at den interne operatør og enheder, som denne operatør har indflydelse på, driver offentlig personbefordring inden for det geografiske område, som henhører under den kompetente myndighed, eller som en kompetent lokal myndighed medvirker i kontrollen af. Disse operatører eller enheder må derfor ikke deltage i udbudsprocedurer vedrørende offentlig personbefordring, der gennemføres uden for den kompetente myndigheds geografiske område. Hensigten med artikel 5, stk. 2, litra b), er generelt at forhindre, at der etableres virksomhedsstrukturer, der har til formål at omgå denne geografiske begrænsning. Med forbehold af bestemmelserne om udgående linjer nævnt i litra v), vil Kommissionen være særlig streng i anvendelsen af denne bestemmelse om geografisk begrænsning, især når den interne operatør og andre enheder, der varetager trafikbetjening, begge kontrolleres af en lokal kompetent myndighed.
- iv) I analogi med retspraksis om offentlige indkøb og koncessioner, hvori det fastlægges, at den interne operatørs aktiviteter ikke bør være »markedsorienterede« ⁽²⁾, bør betingelsen i artikel 5, stk. 2, litra b), om, at »at den interne operatør [...] driver offentlig personbefordring inden for det geografiske område, der henhører under den kompetente lokale myndighed [...] og ikke deltager i udbudsprocedurer vedrørende offentlig personbefordring uden for det område, der henhører under den kompetente lokale myndighed«, fortolkes som følger: Den interne operatør eller den enhed, som den interne operatør har indflydelse på, må ikke udføre offentlig personbefordring, herunder i underentreprise, eller deltage i udbudsprocedurer uden for den kompetente myndigheds område inden for EU eller, som følge af en eventuel indirekte indvirkning på det indre marked, andre steder i verden.
- v) I henhold til artikel 5, stk. 2, litra b), må interne operatører drive »udgående linjer eller andre underordnede elementer af denne virksomhed, der strækker sig ind på tilstødende kompetente lokale myndighedsområde«. Denne bestemmelse giver en vis fleksibilitet for befordring mellem naboregioner. Interne operatører må således i et vist omfang drive personbefordring uden for deres kompetente lokale myndighedsområde. Følgende kriterier bruges til at vurdere, om de tjenester, der leveres i henhold til en kontrakt om offentlig trafikbetjening, er i overensstemmelse med denne bestemmelse: om disse tjenester forbinder den kompetente myndigheds område med et naboområde, og om de er

⁽¹⁾ Sag C-324/07, *Coditel Brabant SA mod Commune d'Uccle og Région de Bruxelles-Capitale*, Sml. 2008 I, s. 8457, præmis 30.

⁽²⁾ Retsspraksis vedrørende »interne« virksomheder henviser ikke til en betingelse, der forbyder virksomhederne at deltage i udbud uden for den kompetente myndigheds område. Men Domstolens retspraksis har entydigt påpeget, at en virksomhed, der bliver markedsorienteret, gør kommunens kontrol tvivlsom (se sag C-458/03 *Parkin Brixen GmbH mod Gemeinde Brixen og Stadtwerke Brixen AG*, Sml. 2005 I, s. 8585).

accessoriske til kontrakten om offentlig trafikbetjening og ikke kontraktens hovedformål. Kommissionen vil vurdere, om den offentlig trafikbetjening er sekundær, ved at sammenligne de kørte kilometer med køretøjer eller jernbane med det samlede omfang af den offentlige transporttjeneste, som er omfattet af den interne operatørs kontrakt(er).

2.3.2. Artikel 5, stk. 3: Proceduremæssige krav vedrørende for udbud af kontrakter om offentlig trafikbetjening

I henhold til artikel 5, stk. 3, skal en kompetent myndighed, der entrerer med andre tredjeparter end interne operatører, indgå kontrakter om offentlig trafikbetjening på grundlag af en udbudsprocedure, der skal være åben for alle operatører, retfærdig og i overensstemmelse med principperne om gennemsigtighed og ikke-forskelsbehandling.

Artikel 5, stk. 3, indeholder enkelte andre detaljer om betingelserne for tilrettelæggelse af en udbudsprocedure. Som anført i punkt 2.4.1 skal udbudsprocedurer være tilrettelagt på en sådan måde, at der opnås effektiv konkurrence. Anvendelsen af traktatens generelle principper, som f.eks. gennemsigtighed og ikke-forskelsbehandling, betyder bl.a., at vurderingskriterierne for udvælgelse af tilbud skal offentliggøres sammen med udbudsmaterialet. Medlemsstaterne kan, hvis de ønsker det, anvende de mere detaljerede proceduremæssige regler i EU's lovgivning om offentlige indkøb, som f.eks. direktiv 2014/24/EU og 2014/25/EU eller direktiv 2014/23/EU om koncessioner, selv om dette ikke er et krav.

I henhold til artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1370/2007 kan den kompetente myndighed dog også vælge at forhandle med de parter, der er udvalgt efter en første udvælgelse, i tilfælde af specifikke eller komplekse krav. Et eksempel på dette er, når de bydende operatører skal præsentere teknologisk innovative løsninger for at opfylde kravene i udbudsmaterialet. Selv ved en første udvælgelse og forhandlinger skal udvælgelses- og tildelingsproceduren ikke desto mindre opfylde alle betingelserne i artikel 5, stk. 3.

For at sikre potentielle tilbudsgivere retfærdige og lige muligheder skal perioden mellem lanceringen af udbudsproceduren og indgivelsen af buddene, hhv. perioden mellem lanceringen af udbudsproceduren og det tidspunkt, hvor driften af de pågældende transporttjenester skal påbegyndes, være af hensigtsmæssig og rimelig varighed.

For at gøre udbudsproceduren mere gennemsigtig bør de kompetente myndigheder stille alle relevante tekniske og økonomiske data, herunder oplysninger om tildeling af omkostninger og indtægter, hvor det er relevant, til rådighed for potentielle tilbudsgivere som hjælp til deres udarbejdelse af tilbud. Denne videregivelse af oplysninger må dog ikke underminere den legitime beskyttelse af tredjemands kommercielle interesser. Jernbaneselskaber, jernbaneinfrastrukturforvaltere og alle andre relevante parter bør stille relevante og nøjagtige data til rådighed for de kompetente myndigheder, således at de kan overholde deres oplysningspligt.

2.3.3. Artikel 5, stk. 4: Betingelser for en kompetent myndigheds indgåelse af en kontrakt om offentlig trafikbetjening uden forudgående udbud, hvis der er tale om en kontrakt af mindre værdi eller kontrakt med en lille eller mellemstor operatør

Hvis der er tale om indgåelse af en kontrakt uden forudgående udbud om offentlig trafikbetjening af mindre værdi eller en kontrakt med en lille eller mellemstor operatør (artikel 5, stk. 4), kan den kompetente myndighed indgå kontrakten uden udbudsprocedure. En kontrakt om offentlig trafikbetjening anses for at være af mindre værdi, hvis den årlige gennemsnitsværdi er mindre end 1 mio. EUR, eller hvis det årlige transportarbejde i forbindelse med offentlig personbefordring er højst 300 000 vognkilometer. En lille eller mellemstor operatør er en virksomhed, der driver højst 23 køretøjer. I dette tilfælde kan tærsklerne forhøjes til enten en årlig gennemsnitsværdi anslået til højst 2 mio. EUR eller, hvis det årlige transportarbejde er i forbindelse med offentlige personbefordringer, højst 600 000 vognkilometer.

Definitionen af tærsklen for små og mellemstore operatører med hensyn til »køretøjer« angiver, at denne bestemmelse er rettet mod befordring med bus og ikke befordring med sporvogn, metro eller tog. Tærsklen på 23 køretøjer skal fortolkes restriktivt for at undgå misbrug af den undtagelsesvis karakter af artikel 5, stk. 4. Termen »køretøjer, der betjenes« skal derfor fortolkes som en henvisning til det samlede antal køretøjer, den pågældende operatør af offentlig trafikbetjening driver, og ikke det antal køretøjer, der drives til de tjenester, der er omfattet af en bestemt kontrakt om offentlig trafikbetjening.

Den nationale lovgiver kan imidlertid beslutte at forpligte den kompetente myndighed til i sådanne tilfælde at anvende den regel, at kontrakter om offentlig trafikbetjening bør tildeles i en retfærdig, åben, gennemsigtig og ikke-diskriminerende udbudsproces.

2.3.4. Artikel 5, stk. 4: Medlemsstaternes mulighed for at sænke tærsklerne, så der kan indgås kontrakter af mindre værdi eller kontrakter med små og mellemstore operatører uden forudgående udbud

Ligesom artikel 5, stk. 4, giver medlemsstaterne mulighed for i) at forpligte deres kompetente myndigheder til at anvende reglen om, at kontrakter om offentlig trafikbetjening bør indgås i en retfærdig, åben, gennemsigtig og ikke-diskriminerende udbudsprocedure for kontrakter af mindre værdi eller kontrakter med små eller mellemstore operatører, kan medlemsstaterne også beslutte ii) at sænke tærsklen i den pågældende bestemmelse for indgåelse af sådanne kontrakter uden forudgående udbud eller iii) at anvende de tærskler, der er fastsat i artikel 5, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1370/2007.

2.3.5. Artikel 5, stk. 6: Trafikbetjening med jernbane, der er kvalificeret til indgåelse af kontrakter uden forudgående udbud

I henhold til artikel 5, stk. 6, kan kompetente myndigheder indgå kontrakter uden forudgående udbud om offentlig trafikbetjening med jernbane »med undtagelse af andre skinnekøretøjer, som f.eks. metro eller sporvogne«.

En myndigheds tildeling af kontrakter om levering af tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse til tredjemand skal overholde traktatens generelle principper såsom gennemsigtighed og ligebehandling ⁽¹⁾. Kontrakter, der indgås uden udbud i henhold til artikel 5, stk. 6, er ikke fritaget for overholdelsen af disse principper i traktaten. Forordning (EF) nr. 1370/2007 indeholder derfor et udtrykkeligt krav i artikel 7, stk. 2 og 3, om at kompetente myndigheder offentliggør visse oplysninger om kontrakter om offentlig trafikbetjening med jernbane, der er indgået uden forudgående udbud, senest et år før og et år efter indgåelsen af kontrakten.

Undtagelsen til den generelle regel om udbudsprocedurer skal også anvendes restriktivt. Befordring til erstatning for befordring med tog, f.eks. med bus, som operatøren af offentlig trafikbetjening skal levere i henhold til kontrakt i tilfælde af afbrydelser på jernbanenettet, kan ikke betragtes som befordring med jernbane og er derfor ikke omfattet af artikel 5, stk. 6. Det kræves således, at sådan erstatningsbefordring med bus gives i underentreprise i overensstemmelse med den relevante lovgivning om offentlige indkøb.

Hvorvidt bestemte typer befordringssystemer med jernbane i byer og forstæder, som f.eks. S-Bahn (i Østrig, Tyskland, Schweiz og Danmark) og RER (i Frankrig), eller transportmidler, der svarer til »andre skinnekøretøjer« (f.eks. metro eller sporvogne), som f.eks. sporvognstog og visse automatiske jernbanetjenester under optiske kontrolsystemer, er omfattet af undtagelsen for jernbaner i artikel 5, stk. 6, skal vurderes i de konkrete situationer under anvendelse af passende kriterier. Dette vil især afhænge af faktorer, såsom om de pågældende systemer normalt er interoperable og/eller deler infrastrukturen med det traditionelle tunge jernbanenet. Selv om f.eks. metro- eller sporvognstjenester anvender tung jernbaneinfrastruktur, indebærer deres særlige kendetegn, at de alligevel bør betragtes som »andre skinnekøretøjer«.

2.3.6. Ændringer af kontrakter om offentlig trafikbetjening

Når der er behov for at ændre en kontrakt om offentlig trafikbetjening, f.eks. hvis omfanget af transporttjenesten og den tilsvarende kompensation må tilpasses som følge af en udvidelse af en metrolinje, opstår spørgsmålet, om den kompetente myndighed bør indlede en ny tildelingsprocedure, eller om aftalen kan ændres uden en fornyet tildeling.

Domstolen har fastslået, at i tilfælde af mindre, ikke-væsentlige ændringer er der muligvis ikke behov for en ny kontrakt for at sikre overholdelsen af de almindelige principper i traktaten, f.eks. gennemsigtighed og

⁽¹⁾ Se f.eks. betragtning 20 i forordning (EF) nr. 1370/2007: »Når en offentlig myndighed vælger at overdrage en opgave af almen interesse til tredjemand, skal operatøren af offentlig trafikbetjening udvælges under overholdelse af fællesskabsreglerne om offentlige aftaler og koncessioner, således som de følger af traktatens artikel 43-49, og principperne om gennemsigtighed og ligebehandling«.

ikke-diskrimination, og en simpel ændring af kontrakten kan være tilstrækkelig ⁽¹⁾. Ifølge Domstolen gælder det, at for at sikre gennemsigtighed i procedurerne og ligebehandling af tilbudsgivere vil væsentlige ændringer i de vigtigste bestemmelser i en koncessionskontrakt om tjenesteydelser eller i kontrakter, der er underlagt direktiverne om offentlige indkøb, i visse tilfælde nødvendiggøre, at der tildeles en ny koncessionskontrakt. Dette er navnlig tilfældet, hvis de nye bestemmelser er afgørende forskellige fra bestemmelserne i den oprindelige kontrakt og derfor viser, at det var parternes vilje at genforhandle aftalens grundlæggende elementer.

Ifølge Domstolen kan en ændring af en kontrakt i dens løbetid betragtes som væsentlig, såfremt den indfører betingelser, der, hvis de var fremgået af den oprindelige tildelingsprocedure, ville have gjort det muligt for andre tilbudsgivere end de oprindeligt antagne at deltage eller ville have gjort det muligt at acceptere et andet bud end det, der oprindeligt blev antaget.

I fravær af specifikke bestemmelser i forordning (EF) nr. 1370/2007 gælder principperne i ovennævnte retspraksis til fulde for ændringer af kontrakter om offentlig trafikbetjening, der er omfattet af nævnte forordning. For at fastslå, hvad der udgør mindre ændringer, kræves en individuel vurdering ud fra objektive kriterier ⁽²⁾.

2.4. Kompensation for offentlig trafikbetjening

Reglerne om kompensation i forordning (EF) nr. 1370/2007 sikrer, at der ikke sker overkompensation, og at traktatens bestemmelser overholdes. De omhandler også begreberne rimelig fortjeneste og effektivitetsincitament, spørgsmålene vedrørende krydssubsidiering af kommercielle aktiviteter med kompensation betalt for offentlige serviceforpligtelser og underkompensation samt Kommissionens forudgående og efterfølgende undersøgelser af kompensation for offentlige tjenesteydelser.

2.4.1. Artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 3: Udelukkelse af overkompensation, hvis en kontrakt om offentlig trafikbetjening indgås på grundlag af en åben udbudsprocedure

I modsætning til andre økonomiske sektorer finder artikel 106, stk. 2, i TEUF, ikke anvendelse i tilfælde, hvor der betales en kompensation for offentlige serviceforpligtelser inden for transport til lands. En sådan kompensation er omfattet af artikel 93 i TEUF. Unionens regler om kompensation for tjenester af almindelig økonomisk interesse ⁽³⁾, som er baseret på artikel 106, stk. 2, i TEUF, gælder derfor ikke for transport til lands ⁽⁴⁾.

Kompensation, som betales for offentlig personbefordring med jernbane og ad vej i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1370/2007, anses for at være forenelig med det indre marked og er fritaget for pligten til forudgående underretning fastsat i artikel 108, stk. 3, i TEUF, jf. forordningens artikel 9, stk. 1.

Antagelsen af forenelighed og fritagelse for pligten til underretning foregriber ikke spørgsmålet om, hvorvidt kompensation betalt for levering af offentlig personbefordring har karakter af statsstøtte. For ikke at udgøre statsstøtte skal en sådan kompensation overholde de fire betingelser, EU-Domstolen har fastsat i Altmarkdommen ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Sag C-337/98, *Kommissionen mod Frankrig*, Sml. 2000-I, s. 8377, præmis 44 og 46, sag C-454/06, *pressetext Nachrichtenagentur*, Sml. 2008-, s. 4401, præmis 34 og sag C-91/08, *Wall AG*, Sml. 2010 I, s. 02815, præmis 37 og 38.

⁽²⁾ Domstolen påpegede i sagen *Wall AG*, at en udskiftning af en underleverandør, selv når muligheden herfor er fastsat i kontrakten, i særlige tilfælde kan udgøre en væsentlig ændring af et af de grundlæggende elementer i koncessionskontrakten, når anvendelsen af én underleverandør i stedet for en anden — under hensyntagen til de særlige kendetegn ved den pågældende ydelse — har været et afgørende element for indgåelsen af kontrakten, hvilket det under alle omstændigheder tilkommer den forelæggende ret at afgøre.

⁽³⁾ Navnlig Kommissionens afgørelse om anvendelse af bestemmelserne i artikel 106, stk. 2, i TEUF på statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste ydet til visse virksomheder, der har fået overdraget at udføre tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (EUT L 7 af 11.1.2012, s. 3), og EU-rammebestemmelser for statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste (EUT C 8 af 11.1.2012, s. 15).

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 360/2012 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på de minimis-støtte ydet til virksomheder, der udfører tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (EUT L 114 af 26.4.2012, s. 8), gælder imidlertid ikke for transport til lands.

⁽⁵⁾ Sag C-280/00, *Altmark Trans GmbH og Regierungspräsident Magdeburg mod Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH*, Sml. 2003 I, s. 7747. Se navnlig afsnit 3 i meddelelse fra Kommissionen om anvendelsen af Den Europæiske Unions statsstøtteregler på kompensation for levering af tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse (EUT C 8 af 11.1.2012, s. 4).

En åben, gennemsigtig og ikke-diskriminerende udbudsprocedure inden for betydningen af artikel 5, stk. 3, vil minimere den offentlige kompensation, som de kompetente myndigheder skal betale tjenesteleverandøren for at opnå det niveau af offentlig trafikbetjening, som er pålagt i udbuddet, og dermed forebygge overkompensation. I så fald er der ikke behov for at anvende de detaljerede regler om kompensation, der er beskrevet i bilaget.

For at overholde artikel 5, stk. 3, skal offentlige indkøbsprocedurer være tilrettelagt, således at de sikrer effektiv konkurrence. De præcise karakteristika af udbuddet kan variere i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3, der f.eks. tillader en vis forhandlingsmargen mellem den kompetente myndighed og virksomheder, der har indgivet bud i udbudsproceduren. Sådanne forhandlinger skal dog være retfærdige og i overensstemmelse med principperne om gennemsigtighed og ikke-forskelsbehandling. En procedure med forhandling uden forudgående udbudsbekendtgørelse er f.eks. i strid med principperne om gennemsigtighed og ikke-forskelsbehandling i artikel 5, stk. 3. En sådan procedure er derfor ikke i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3. En udbudsprocedure, der er tilrettelagt, så den på urimelig måde begrænser antallet af potentielle tilbudsgivere, er ligeledes i strid med artikel 5, stk. 3. I den sammenhæng bør de kompetente myndigheder udvise særlig årvågenhed, når der er klare tegn på ineffektiv konkurrence, herunder f.eks. når kun ét bud indgives. I sådanne tilfælde er der større sandsynlighed for, at Kommissionen vil anmode om flere oplysninger om de specifikke omstændigheder omkring udbudsproceduren.

Udvælgelseskriterierne, herunder f.eks. kvalitetsrelaterede, miljømæssige eller sociale kriterier, skal hænge tæt sammen med genstanden for den leverede tjeneste. Den ordregivende myndighed har mulighed for i tildelingsafgørelsen at fastsætte kvalitative standarder, som alle økonomiske aktører skal opfylde, eller tage hensyn til kvalitative aspekter i relation til de forskellige tilbud.

Endelig kan der være situationer, hvor en udbudsprocedure i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3, ikke sikrer en tilstrækkelig åben og egentlig konkurrence. Det kan f.eks. skyldes kompleksiteten eller omfanget af de tjenester, der skal leveres, eller den nødvendige infrastruktur eller de nødvendige aktiver, som ejes af en bestemt tjenesteleverandør eller skal leveres til gennemførelsen af kontrakten.

2.4.2. Artikel 6: Forhindring af overkompensation ved indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening uden forudgående udbud

Indgåelse af en kontrakt om offentlig trafikbetjening uden forudgående udbud i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, 4, 5 eller 6, eller indførelse af generelle regler inden for betydningen af artikel 3, stk. 2, garanterer ikke, at kompensationen reduceres til et minimum. Dette skyldes, at indgåelse af en kontrakt uden forudgående udbud ikke er en følge af markedskræfterne, men af en direkte forhandling mellem den kompetente myndighed og tjenesteleverandøren.

I artikel 6, stk. 1, anføres det, at kompensation i forbindelse med en kontrakt om offentlig trafikbetjening eller generelle regler, der er indgået uden forudgående udbud, skal være i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning (EF) nr. 1370/2007 og dennes bilag for at undgå overkompensation. I bilaget til forordningen fastsættes en efterfølgende kontrol, der skal sikre, at kompensationerne ikke overstiger de faktiske nettoomkostninger for udførelsen af den offentlige trafikbetjening i kontraktens løbetid. Kommissionen finder endvidere, at der i princippet er behov for regelmæssig kontrol i løbet af kontraktens løbetid med henblik på tidligt i forløbet at konstatere og undgå, at indlysende tilfælde af overkompensation udvikler sig. Dette er f.eks. tilfældet med langvarige kontrakter.

Kompensationen skal begrænses til den finansielle nettoeffekt af den offentlige serviceforpligtelse. Denne beregnes som omkostninger minus indtægter genereret ved at opfylde de offentlige serviceforpligtelser minus potentielle ruteindtægter plus en rimelig fortjeneste.

På omkostningssiden kan alle omkostninger, som er knyttet til udførelse af den offentlige trafikbetjening, tages i betragtning (herunder løn til lokomotivfører, strøm til elektrisk kørsel, vedligeholdelse af rullende materiel, generalomkostninger (f.eks. omkostninger til ledelse og administration) og tilknyttede virksomheders kontraktrelaterede omkostninger). Hvis virksomheden også udøver virksomhed, der ikke hører under offentlig trafikbetjening, kan der endvidere tages hensyn til en forholdsmæssig del af de omkostninger, der deles mellem offentlig trafikbetjening og andre tjenester (herunder omkostninger til kontorleje, løn til revisorer eller administrative medarbejdere), ud over de direkte omkostninger, som er nødvendige for at varetage den offentlige trafikbetjening. Hvis en virksomhed har indgået flere kontrakter om offentlig trafikbetjening, skal de fælles omkostninger ikke kun fordeles mellem kontrakter om offentlig trafikbetjening og

andre aktiviteter, men også mellem de forskellige kontrakter om offentlig trafikbetjening. For at fordele de fælles omkostninger, der skal tages hensyn til i omkostningerne til offentlig trafikbetjening, korrekt, anvendes markedspriser for anvendelsen af ressourcerne, hvis de er tilgængelige, som referenceværdi. Hvis der ikke er adgang til sådanne priser, kan andre metoder eventuelt anvendes.

Indtægter, som er knyttet direkte eller indirekte til udførelsen af den offentlige trafikbetjening, som f.eks. indtægter fra billetsalg eller salg af mad og drikkevarer, skal fratrækkes de omkostninger, der kræves kompensation for.

En transportvirksomheds drift af offentlig personbefordring i henhold til en kontrakt om offentlig trafikbetjening, hvor denne virksomhed også er involveret i andre kommercielle aktiviteter, kan medføre positive afledte netvirkninger. Ved at betjene en bestemt rute under en kontrakt om offentlig trafikbetjening, som er forbundet til andre strækninger, der drives kommercielt, kan en operatør øge sit kundegrundlag. Kommissionen glæder sig over de afledte netvirkninger, herunder virkninger fra gennemgående billetter og integrerede køreplaner, forudsat at de er til passagerernes fordel. Kommissionen er også bekendt med de praktiske vanskeligheder ved at kvantificere disse potentielle netvirkninger. I overensstemmelse med bilaget til forordning (EF) nr. 1370/2007 skal sådanne kvantificerbare økonomiske fordele fratrækkes de omkostninger, der kræves kompensation for.

2.4.3. Artikel 4, stk. 1, og bilaget: Begrebet »rimelig fortjeneste«

I artikel 4, stk. 1, litra c), anføres det, at omkostningerne i en kontrakt om offentlig trafikbetjening kan omfatte »en passende forrentning af kapitalen«. I bilaget anføres det, at kompensationen for en offentlig serviceforpligtelse ikke kan være større end forpligtelsens økonomiske nettovirkning defineret som omkostninger minus indtægter, der er fremkommet i henhold til den offentlige serviceforpligtelse minus potentielle afledte netindtægter plus en »rimelig fortjeneste«.

I bilaget anføres det, at der ved »rimelig fortjeneste« forstås en forrentning af kapitalen, der er sædvanlig for sektoren i en given medlemsstat, og som tager hensyn til den risiko eller den manglende risiko, som operatøren af offentlig trafikbetjening har som følge af myndighedernes intervention. Der gives imidlertid ingen yderligere vejledning i det korrekte niveau for sådan »forrentning af kapitalen« eller »rimelig fortjeneste«.

Selv om meddelelsen fra Kommissionen om anvendelsen af Den Europæiske Unions statsstøtteregele på kompensation for levering af tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse ⁽¹⁾ er baseret på et andet juridisk grundlag end forordning (EF) nr. 1370/2007 og derved ikke finder anvendelse i sager, hvor der betales en kompensation for offentlige serviceforpligtelser inden for transport til lands, indeholder den retningslinjer for fastlæggelsen af en rimelig fortjeneste, som kan tjene som rettesnor for kompetente myndigheder, når de indgår kontrakter i henhold til forordning (EF) nr. 1370/2007 ⁽²⁾. I meddelelsen om tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse forklares det, at »[når] der findes en generelt accepteret godtgørelse på markedet for en given tjeneste, er denne markedsgodtgørelse den bedste referenceværdi med henblik på at fastsætte kompensationen i mangel af udbud« ⁽³⁾. Sådanne referenceværdier findes ideelt set i kontrakter inden for samme aktivitetsområde med lignende karakteristika og i samme medlemsstat. En rimelig fortjeneste skal derfor stemme overens med normale markedsvilkår og bør ikke overstige, hvad der er nødvendigt for at afspejle risikoniveauet for den leverede tjeneste.

Sådanne referenceværdier for markedet findes imidlertid ikke altid. I så fald kan en rimelig fortjeneste fastslås ved at sammenligne den overskudsmargen, som kræves i en typisk veldrevet virksomhed, som er aktiv i samme sektor, for at udføre den pågældende tjeneste ⁽⁴⁾.

Forrentningen af kapitalen i forbindelse med en kontrakt om offentlig trafikbetjening kan som standard måles ud fra virksomhedens forrentning af den investerede kapital i projektets levetid, dvs. forrentningen af de pengestrømme, kontrakten genererer. Regnskabstal, som f.eks. egenkapitalforrentning, afkast på den anvendte kapital eller andre almindeligt anerkendte økonomiske indikatorer for forrentning af kapital, kan dog også anvendes.

⁽¹⁾ EUT C 8 af 11.1.2012, s. 4.

⁽²⁾ Se navnlig punkt 61 i meddelelsen om tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse.

⁽³⁾ Punkt 69 i meddelelsen om tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse.

⁽⁴⁾ Yderligere vejledning i, hvad der anses for en »veldrevet gennemsnitsvirksomhed«, findes i meddelelsen om tjenesteydelser af almindelig økonomisk interesse. Se navnlig punkt 70-76.

Det bør bemærkes, at indikatorer kan være påvirket af de regnskabsmetoder, som virksomheden anvender, og afspejle virksomhedens situation i et bestemt år. Hvis det er tilfældet, bør det sikres, at virksomhedens regnskabspraksis afspejler de økonomiske realiteter i kontrakten om offentlig trafikbetjening på langt sigt. I den forbindelse bør niveauet af en rimelig fortjeneste om muligt vurderes over hele løbetiden for kontrakten om offentlig trafikbetjening. Forskellene i de økonomiske modeller for personbefordring med tog, sporvogn, metro og bus bør også tages i betragtning. Befordring med tog er f.eks. generelt meget kapitalkrævende, mens befordring med bus er mere afhængig af personaleomkostninger.

Under alle omstændigheder skal den kompetente myndighed, afhængigt af omstændighederne i de enkelte kontrakter om offentlig trafikbetjening, foretage en konkret vurdering for at fastlægge et tilstrækkeligt niveau for en rimelig fortjeneste. Den skal blandt andet tage højde for den pågældende virksomheds særlige karakteristika, den normale betaling på markedet for tilsvarende tjenester og risikoniveauet i forbindelse med de enkelte kontrakter om offentlig trafikbetjening. En kontrakt om offentlig trafikbetjening, der omfatter særlige bestemmelser, som sikrer kompensationsniveauet i tilfælde af uforudsete omkostninger, er f.eks. mindre risikabel end en kontrakt om offentlig trafikbetjening, der ikke indeholder sådanne garantier. Alt andet lige bør den rimelige fortjeneste i førstnævnte kontrakt derfor være lavere end i sidstnævnte kontrakt.

Brugen af effektivitetsincitamenter i kompensationsmekanismen bør generelt fremmes ⁽¹⁾. Det bør understreges, at kompensationsordninger, der blot dækker faktiske omkostninger, når de opstår, kun giver transportvirksomhederne få incitamenter til at begrænse omkostningerne eller blive mere effektive med tiden. De bør derfor kun anvendes i de tilfælde, hvor der er stor usikkerhed med hensyn til omkostningerne, og hvor transportleverandøren har brug for en høj grad af beskyttelse mod usikkerhed.

2.4.4. Artikel 4, stk. 1 og 2, og bilaget: Sådan undgås det, at kompensation for en offentlig serviceforpligtelse anvendes til at krydssubsidiere kommercielle aktiviteter

Når en leverandør af offentlige tjenester også varetager kommercielle aktiviteter, skal det sikres, at den offentlige kompensation, som leverandøren modtager, ikke anvendes til at styrke dennes konkurrencemæssige position i de kommercielle aktiviteter. I denne sammenhæng indeholder bilaget regler for at undgå krydssubsidiering af kommercielle aktiviteter med indtægter fra offentlig trafikbetjening. Disse regler består grundlæggende af en regnskabsmæssig adskillelse af de to typer aktiviteter (offentlig og kommerciel) og en fornuftig metode til omkostningsfordeling, der afspejler de reelle omkostninger i forbindelse med udførelse af den offentlige tjeneste.

I henhold til artikel 4, stk. 1 og 2, samt reglerne i bilaget skal omkostninger og indtægter vedrørende udførelsen af tjenester i de enkelte kontrakter om offentlig trafikbetjening indgået med en transportvirksomhed samt vedrørende kommercielle aktiviteter fordeles korrekt mellem de to typer aktiviteter. Dette sker for at overvåge den offentlige kompensation og eventuel krydssubsidiering mellem de to aktiviteter. Det er i denne henseende afgørende, at foranstaltningerne for omkostningsdeling og øremærkning mellem den offentlige serviceforpligtelse og de kommercielle aktiviteter er tilstrækkelige. Når transportmidler (f.eks. rullende materiel eller busser) eller andre aktiver eller tjenester, der anvendes til at opfylde den offentlige tjeneste (f.eks. kontorer, medarbejdere eller stationer), deles mellem den offentlige tjeneste og kommercielle aktiviteter, skal omkostningerne fordeles mellem de to forskellige typer aktiviteter i forhold til deres relative andel af den overordnede trafikbetjening, som udføres af transportvirksomheden.

Hvis transportvirksomhedens aktiviteter vedrørende den offentlige tjeneste og dens kommercielle aktiviteter benytter samme stationer, men de samlede omkostninger for denne tjeneste kun blev tildelt aktiviteterne vedrørende den offentlige tjeneste, ville dette udgøre krydssubsidiering, hvilket er uforeneligt med forordning (EF) nr. 1370/2007. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/34/EU af 21. november 2012 om oprettelse af et fælles europæisk jernbaneområde ⁽²⁾ indeholder også særlige forpligtelser for adskillelse af regnskaber i jernbanevirksomheder.

⁽¹⁾ Se navnlig punkt 7 i bilaget til forordningen.

⁽²⁾ EUT L 343 af 14.12.2012, s. 32. Se artikel 6 om adskillelse af regnskaberne i jernbanevirksomheder og infrastrukturforvaltere.

Hver kontrakt om offentlig trafikbetjening bør indeholde særlige regler om kompensation og bør give anledning til særlige regnskabsposter. Hvis den samme virksomhed med andre ord har indgået flere kontrakter om offentlig trafikbetjening, bør transportvirksomhedens offentlige regnskaber således præcisere, hvilken offentlig kompensation der svarer til hvilken kontrakt om offentlig trafikbetjening. Efter skriftlig anmodning fra Kommissionen skal disse regnskaber stilles til rådighed i overensstemmelse med artikel 6, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1370/2007.

2.4.5. Artikel 4, stk. 1: Udformning af kompensationsordninger med henblik på at fremme effektiviteten

I betragtning 27 i forordning (EF) nr. 1370/2007 anføres det, at parametrene for kompensation med hensyn til indgåelse af kontrakter uden forudgående udbud eller generelle regler bør fastsættes således, at kompensationsbeløbet er af en passende størrelse og »tilstræber effektivitet og kvalitet i trafikbetjeningen«. Dette betyder, at de kompetente myndigheder via kompensationsmekanismen bør tilskynde leverandørerne til at blive mere effektive ved at udføre tjenesten på det krævede niveau, med den krævede kvalitet og med de færrest mulige ressourcer.

Reglerne om kompensation i forordning (EF) nr. 1370/2007 giver de kompetente myndigheder et vist spillerum til at udforme incitamentsordninger til leverandøren af den offentlige tjeneste. Under alle omstændigheder er de dog forpligtede til at »tilstræbe, at operatøren af offentlig trafikbetjening når frem til eller fortsætter med en effektiv drift, der kan vurderes objektivt« (bilagets punkt 7). Det betyder, at kompensationsordningen skal udformes, så der som minimum sikres en vis forbedring af effektiviteten over tid.

Effektivitetsincitamenter skal dog være forholdsmæssige og inden for et rimeligt niveau under hensyntagen til vanskelighederne med at opnå effektivitetsmålene. Dette kan f.eks. sikres gennem en afbalanceret fordeling af eventuel fortjeneste som følge af effektivitetsforbedringer mellem operatøren, de offentlige myndigheder og/eller brugerne. Under alle omstændigheder skal der indføres et system, som sikrer, at virksomheden ikke kan tilbageholde uforholdsmæssige effektivitetsfordele. Parametrene i disse incitamentsordninger skal defineres udførligt og præcist i kontrakten om offentlig trafikbetjening.

Incitamenter til at udføre offentlige tjenester mere effektivt bør imidlertid ikke være til hinder for, at der leveres tjenester af høj kvalitet. I forbindelse med forordning (EF) nr. 1370/2007 skal effektivitet forstås som forholdet mellem kvaliteten eller niveauet af de offentlige tjenester og de ressourcer, der anvendes til at udføre sådanne tjenester. Effektivitetsincitamenter bør derfor fokusere på at reducere omkostninger og/eller øge kvaliteten eller niveauet af tjenesten.

2.4.6. Artikel 6, stk. 1: Omstændigheder, hvorunder Kommissionen vil undersøge, om en kompensationsordning er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1370/2007

Kompensation for offentlig trafikbetjening, der betales i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1370/2007, er undtaget fra forpligtelsen til underretning om statsstøtte, inden foranstaltningen gennemføres, som fastlagt i artikel 108, stk. 3, i TEUF. Ikke desto mindre kan Kommissionen blive anmodet om at vurdere en kompensationsordning af hensyn til retssikkerheden, hvis en medlemsstat ikke er sikker på, at ordningen stemmer overens med forordningen. Kommissionen kan også vurdere en kompensationsordning på grundlag af en klage eller en undersøgelse på eget initiativ, hvis den får belæg for, at den pågældende ordning ikke følger de kompensationsregler, der er fastlagt ved forordningen.

2.4.7. Artikel 6, stk. 1: Forskelle mellem Kommissionens forudgående og efterfølgende undersøgelser af kompensationsordninger

Den vigtigste forskel mellem Kommissionens forudgående og efterfølgende undersøgelser af kompensationsordninger vedrører det tidspunkt, hvor Kommissionen vurderer ordningen, og ikke den metode, der anvendes til at analysere, hvorvidt der er tale om overkompensation.

Når Kommissionen vurderer, om en kompensationsordning på forhånd forebygger overkompensation, vurderer den bl.a. de præcise kompensationsparametre. Den lægger særlig vægt på de omkostningskategorier, der indgår i beregningen af kompensationen, og det foreslåede niveau af rimelig fortjeneste. Den overvejer endvidere, om der er indført en hensigtsmæssig mekanisme, som sikrer, at operatøren ikke kan beholde den overskydende kompensation ud over de faktiske nettoomkostninger, en rimelig overskudsmargen og evt. belønning for effektivitetsforbedringer, der er fastsat i kontrakten, hvis indtægterne fra udførelse af offentlige tjenester er højere end forventet i hele kontraktens løbetid.

Især når der er tale om langvarige kontrakter om offentlig trafikbetjening, skal de i princippet også omhandle bestemmelser om regelmæssig kontrol i kontraktens løbetid med henblik på tidligt i forløbet at konstatere og undgå, at indlysende tilfælde af overkompensation opstår. De kompetente myndigheder er forpligtede til at kontrollere opfyldelsen af betingelserne i kontrakten om offentlig trafikbetjening i hele kontraktens løbetid. Der kan udvikles elektroniske værktøjer til at hjælpe med en standardiseret gennemførelse af disse kontroller. Overkompensation skal vurderes særskilt for hver enkelt kontrakt om offentlig trafikbetjening for at undgå for store fortjenester for individuelle offentlige tjenester, der er fordelt på flere kontrakter.

I tilfælde af en efterfølgende undersøgelse kan det vurderes, om den modtagne kompensation overstiger den finansielle nettoeffekt af den offentlige tjeneste som defineret i bilaget til forordning (EF) nr. 1370/2007 på grundlag af finansielle indtægter og omkostninger, eftersom kompensationsordningerne allerede er etableret. Det ligger dog fast, at kompensationen ikke bør overstige det beløb, som virksomheden var berettiget til ifølge de allerede fastsatte parametre i kontrakten, også selv om dette beløb ikke er tilstrækkeligt til at dække de faktiske nettoomkostninger.

2.4.8. Artikel 1, stk. 1, og artikel 6, stk. 1: *Sådan sikres det, at de kompetente myndigheder betaler operatørerne en »passende« kompensation for opfyldelsen af den offentlige serviceforpligtelse*

I henhold til artikel 1 i forordning 1370/2007 er formålet med forordningen »at fastlægge, hvordan de kompetente myndigheder inden for rammerne af [EU-]retten kan tilrettelægge den offentlige personbefordring for at sikre levering af tjenesteydelser af almen interesse, som bl.a. er hyppigere, sikrere, bedre eller billigere end, hvad der kan opnås ved alene at lade markeds kræfterne virke. Med dette for øje fastlægger forordningen, på hvilke vilkår de kompetente myndigheder, når de pålægger eller indgår kontrakter vedrørende offentlige serviceforpligtelser, yder operatører af offentlig trafikbetjening kompensation for deres omkostninger og/eller giver eneret til gengæld for opfyldelsen af de offentlige serviceforpligtelser«. Ifølge punkt 7 i bilaget til forordning (EF) nr. 1370/2007 skal »[k]ompensationsmetoden [...] tilstræbe, at operatøren af offentlig trafikbetjening når frem til eller fortsætter med [...] levering af personbefordring af tilfredsstillende kvalitet«.

Det betyder, at reglerne i forordning (EF) nr. 1370/2007 ikke blot forhindrer eventuel overkompensation for offentlige serviceforpligtelser, men også har til formål at sikre, at tilbuddet om offentlige tjenester, som er defineret i kontrakten om offentlig trafikbetjening, er økonomisk bæredygtigt og har et kvalitetsmæssigt højt serviceniveau. Den offentlige serviceforpligtelse bør således kompenseres på passende vis, så operatørens egne midler under en kontrakt om offentlig trafikbetjening ikke udhules på langt sigt og dermed forhindrer en effektiv opfyldelse af forpligtelserne i henhold til kontrakten samt fastholdelse af bestemmelsen om personbefordring af høj standard i punkt 7 i bilaget til forordning (EF) nr. 1370/2007.

Under alle omstændigheder risikerer den kompetente myndighed, hvis den ikke betaler en passende kompensation, at reducere antallet af indsendte bud i en udbudsprocedure for indgåelse af en kontrakt om offentlig trafikbetjening eller skabe alvorlige økonomiske problemer for operatøren, hvis kontrakten om offentlig trafikbetjening indgås uden forudgående udbud og/eller reducere det generelle niveau og den generelle kvalitet af de leverede offentlige tjenester i hele kontraktens løbetid.

2.5. Offentliggørelse og gennemsigtighed

Fortolkningsretningslinjerne i dette kapitel omhandler de kompetente myndigheders forpligtelser til at offentliggøre årsrapporter om kontrakter om offentlig trafikbetjening, der hører under deres kompetence, og deres forpligtelser til at sikre gennemsigtighed med hensyn til indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening før og efter udbudsproceduren.

2.5.1. Artikel 7, stk. 1: *De kompetente myndigheders forpligtelser til at offentliggøre årsrapporter om kontrakter om offentlig trafikbetjening, der hører under deres kompetence*

I henhold til artikel 7, stk. 1, skal hver kompetent myndighed årligt offentliggøre en samlet rapport om den offentlige serviceforpligtelse, der hører under dens kompetence, de udvalgte operatører af offentlig trafikbetjening samt den kompensation og de enerettigheder, operatørerne af offentlig trafikbetjening har fået til gengæld. Der skal i rapporten sondres mellem bustrafik og skinnébåret trafik, og rapporten skal give mulighed for at kontrollere og vurdere det offentlige transportnets effektivitet, kvalitet og finansiering og om fornødent indeholde oplysninger om art og omfang af eventuelle tildelte enerettigheder.

Kommissionen opfatter udtrykket »samlet rapport« således, at en kompetent myndighed skal offentliggøre en omfattende rapport om alle de kontrakter om offentlig trafikbetjening, den har indgået, samtidig med at hver enkelt af disse kontrakter identificeres. Ud over de samlede værdier skal rapporten derfor nævne hver kontrakt, men dog beskytte de berørte operatørers legitime kommercielle interesser.

Operatørerne af offentlig trafikbetjening skal indgive alle oplysninger og data til den kompetente myndighed, således at denne kan overholde sine forpligtelser vedrørende offentliggørelse.

For at nå målet i denne bestemmelse, dvs. at gøre det muligt at overvåge og vurdere det offentlige transportnet på en meningsfuld måde, der tillader sammenligning med andre offentlige transportnet inden for gennemsigtige, strukturerede rammer, tilskynder Kommissionen medlemsstaterne og deres myndigheder til frivilligt at sikre let adgang til disse oplysninger og tillade nyttige sammenligninger. Dette kan f.eks. betyde, at oplysningerne offentliggøres på et centralt websted, f.eks. på webstedet for en sammenslutning af kompetente myndigheder eller transportministeriets websted. Oplysningerne og dataene bør ligeledes udarbejdes konsekvent, hvad angår metode, og præsenteres i fælles måleenheder.

2.5.2. Artikel 7, stk. 2 og 3: De kompetente myndigheders muligheder for at opfylde deres forpligtelser vedrørende offentliggørelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening i henhold til artikel 7, stk. 2 og 3

Kompetente myndigheder har visse forpligtelser i henhold til artikel 7 i forordning (EF) nr. 1370/2007 til at offentliggøre planlagte (og afsluttede) indgåelser af kontrakter om offentlig trafikbetjening i *Den Europæiske Unions Tidende*.

I artikel 7, stk. 2, anføres det at de kompetente myndigheder senest ét år inden offentliggørelsen af udbuddet eller ét år inden indgåelsen af kontrakten uden forudgående udbud skal offentliggøre visse oplysninger om kontrakten i *Den Europæiske Unions Tidende*.

I artikel 7, stk. 3, anføres det, at den kompetente myndighed skal offentliggøre visse oplysninger om den indgåede kontrakt, hvis der indgås en kontrakt uden forudgående udbud om offentlig trafikbetjening med jernbane.

Kommissionens tjenestegrene har udviklet modelformularer og -procedurer, der giver kompetente myndigheder mulighed for at opfylde disse forpligtelser vedrørende offentliggørelse. Gennem muligheden for at genbruge data bør formularerne og offentliggørelsesprocedurerne ligeledes gøre det muligt for de kompetente myndigheder, såfremt de ønsker det, at høste synergieffekterne af offentliggørelsen af et udbud om tjenester i henhold til artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1370/2007.

Formularerne er udformet, så de opfylder følgende krav:

- myndighederne gives let adgang til webapplikationen, anvendelsen af webapplikationen lettes, og den skal være let forståelig og tydelig
- der skelnes klart mellem kravene om offentliggørelse i henhold til forordning (EF) nr. 1370/2007 og kravene om offentliggørelse i henhold til direktiv 2014/23/EU, direktiv 2014/24/EU og direktiv 2014/25/EU
- der anmodes om oplysninger af en detaljeringsgrad, der ikke opfattes som belastende og dermed kan accepteres af myndighederne
- udformningen skal være passende i forhold til at udarbejde nyttig statistik om tildelingsproceduren for kontrakter om offentlig trafikbetjening og dermed en effektiv gennemførelse af forordning (EF) nr. 1370/2007.

I 2013 offentliggjorde Publikationskontoret en procedure for online-offentliggørelse på »eNotices« ⁽¹⁾. Proceduren er baseret på disse modelformularer for offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1370/2007. Offentliggørelsen af oplysninger om direkte tildeling af offentlige tjenesteydelseskontrakter om jernbanetransport i *Den Europæiske Unions Tidende* i henhold til artikel 7, stk. 3, sker på et frivilligt grundlag.

⁽¹⁾ <http://simap.europa.eu/enotices/choiceLanguage.do>

2.5.3. Artikel 7, stk. 4: Interesserede parter ret til at anmode om oplysninger om kontrakter om offentlig trafikbetjening, der indgås uden forudgående udbud, inden den faktiske indgåelsesdato

I henhold til artikel 7, stk. 4, skal en kompetent myndighed efter anmodning fra enhver interesseret part fremsende begrundelserne for sin beslutning om at indgå en kontrakt om offentlig trafikbetjening uden forudgående udbud. I betragtning 30 anføres det, at »[k]ontrakter om offentlige tjenesteydelser, der er indgået uden forudgående udbud, bør omfattes af en øget gennemsækelighed«. Dette skal læses sammen med betragtning 29, hvori det anføres, at det er nødvendigt at offentliggøre hensigten om at indgå kontrakter og give potentielle operatører af offentlig trafikbetjening mulighed for at reagere. En kompetent myndighed skal træffe beslutning om at indgå en kontrakt uden forudgående udbud mindst et år i forvejen, da beslutningen skal offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* [artikel 7, stk. 2, særlig litra b)]. Interesserede parter kan på den måde udarbejde spørgsmål lang tid inden indgåelsen af kontrakten, hvilket tidligst vil ske et år senere. Af hensyn til retssikkerheden skal de oplysninger, der anmodes om i henhold til artikel 7, stk. 4, fremlægges uden unødigt forsinkelse.

Mere gennemsigtige kontrakter hænger pr. definition også sammen med proceduren omkring indgåelse af en kontrakt. Den større gennemsigtighed, jf. betragtning 30, betyder således ikke kun gennemsigtighed efter indgåelsen af kontrakten, men vedrører også proceduren, inden kontrakten rent faktisk indgås med den pågældende operatør af offentlig trafikbetjening.

2.6. Overgangsordninger

Dette kapitel indeholder fortolkningsretningslinjer vedrørende visse aspekter af bestemmelserne om overgangsordninger for kontrakter, der er indgået inden ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1370/2007, og kontrakter, der indgås i overgangsperioden fra 2009 til december 2019.

2.6.1. Artikel 8, stk. 2: Anvendelsesområde for overgangsperioden på 10 år fra den 3. december 2009

I artikel 8, stk. 2, anføres det, med forbehold for stk. 3, at »indgåelsen af kontrakter om offentlig trafikbetjening med jernbane og ad vej [skal] være i overensstemmelse med artikel 5 senest den 3. december 2019«. I denne overgangsperiode træffer medlemsstaterne foranstaltninger, så de gradvis bringer sig i overensstemmelse med artikel 5 med henblik på at undgå alvorlige strukturproblemer, især med transportkapaciteten.

Artikel 8, stk. 2, henviser i sin helhed til artikel 5. Efter Kommissionens opfattelse, er kun artikel 5, stk. 3, vedrørende forpligtelsen til at anvende åbne, gennemsigtige, ikke-diskriminerende og retfærdige procedurer i forbindelse med indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening, relevant i denne forbindelse. Som anført i betragtning 31 er målet med overgangsbestemmelserne at give kompetente myndigheder og operatører af offentlig trafikbetjening tilstrækkelig tid til at omstille sig til bestemmelserne i forordning (EF) nr. 1370/2007. Forpligtelsen for medlemsstaterne til gradvist at bringe sig i overensstemmelse med artikel 5 er kun rimelig, hvis den vedrører forpligtelsen til at anvende åbne, gennemsigtige, ikke-diskriminerende og retfærdige procedurer i forbindelse med indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening. Det giver ikke mening, at medlemsstaterne »gradvist« anvender begreber som intern operatør eller undtagelserne defineret i artikel 5, stk. 4, 5 og 6, i forordning (EF) nr. 1370/2007, eftersom de indfører mere lempelige bestemmelser sammenlignet med traktatens generelle principper og tilsvarende retspraksis. Det er ikke rimeligt at sige, at lovgiveren ønsker at udsætte den fuldstændige anvendelse af artikel 5, stk. 7, vedrørende proceduremæssige garantier og retslig kontrol frem til den 3. december 2019.

2.6.2. Artikel 8, stk. 2: Medlemsstaternes forpligtelser i overgangsperioden til den 2. december 2019

I artikel 8, stk. 2, anføres det, at senest seks måneder efter første halvdel af overgangsperioden (inden den 3. maj 2015) »aflægger medlemsstaterne en statusrapport til Kommissionen om gennemførelsen af den gradvise indgåelse af kontrakter om offentlig trafikbetjening i overensstemmelse med artikel 5«. Dette viser tydeligt, at medlemsstaterne ikke kan vente til den 2. december 2019, inden de begynder at bringe sig i overensstemmelse med den generelle regel om at sikre udbudsprocedurer for kontrakter om offentlig trafikbetjening, der er åbne for alle operatører på et retfærdigt, gennemsigtigt og ikke-diskriminerende grundlag. Medlemsstaterne bør træffe passende foranstaltninger for gradvist at bringe sig i overensstemmelse med dette krav i overgangsperioden for at undgå en situation, hvor den tilgængelige transportkapacitet på markedet for offentlig transport ikke gør det muligt for transportoperatører at svare tilfredsstillende på alle de udbudsprocedurer, som lanceres i slutningen af overgangsperioden.

2.6.3. Artikel 8, stk. 3: Betydningen af »hvis deres løbetid er begrænset og sammenlignelig med det, der er fastsat i artikel 4«

I henhold til artikel 8, stk. 3, litra d), kan kontrakter om offentlig trafikbetjening, der »fra den 26. juli 2000 og inden den 3. december 2009 er indgået på grundlag af en anden procedure end en retfærdig udbudsprocedure på konkurrencevilkår [...] fortsætte, indtil de udløber, hvis deres løbetid er begrænset og sammenlignelig med det, der er fastsat i artikel 4«.

Kommissionen finder, at udtrykket »sammenlignelig med det, der er fastsat i artikel 4« skal fortolkes restriktivt for at sikre, at medlemsstaterne bestræber sig på at nå målene i forordningen fra dens ikrafttræden den 3. december 2009. Kommissionen mener derfor, at det bør sikres, at løbetiden for kontrakter om offentlig trafikbetjening ligger rimeligt tæt på dem, der er anført i artikel 4.

Opfordring til at fremsætte bemærkninger til udkastet til Kommissionens forordning om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på *de minimis*-støtte i fiskeri- og akvakultursektoren

(2014/C 92/02)

Interesserede parter kan fremsætte bemærkninger senest en måned efter offentliggørelsen af forordningsudkastet til:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Maritime Anliggender og Fiskeri
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

E-mail: mare-aidesdetat@ec.europa.eu

Teksten findes på webstedet:

http://ec.europa.eu/dgs/maritimeaffairs_fisheries/consultations/de-minimis-regulation-second-draft/index_en.htm

UDKAST TIL KOMMISSIONENS FORORDNING (EU) Nr. .../...

af 28. marts 2014

om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på *de minimis*-støtte i fiskeri- og akvakultursektoren

(2014/C 92/03)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 108, stk. 4,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 994/98 af 7. maj 1998 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på visse former for horisontal statsstøtte⁽¹⁾,

efter offentliggørelse af et udkast til denne forordning⁽²⁾,

efter høring af Det Rådgivende Udvalg for Statsstøtte, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Statslig finansiering, som opfylder kriterierne i artikel 107, stk. 1, i traktaten, udgør statsstøtte og skal anmeldes til Kommissionen i henhold til traktatens artikel 108, stk. 3. I henhold til artikel 109 i traktaten kan Rådet imidlertid bestemme, at visse former for støtte er fritaget for denne anmeldelsespligt. I henhold til artikel 108, stk. 4, i traktaten kan Kommissionen vedtage forordninger vedrørende disse former for statsstøtte. Ved forordning (EF) nr. 994/98 besluttede Rådet i henhold til artikel 109 i traktaten, at *de minimis*-støtte kunne udgøre en sådan form for statsstøtte. *De minimis*-støtte, som er støtte, der ydes til en enkelt virksomhed over en given periode, og som ikke overstiger et vist nærmere fastsat beløb, anses derefter for ikke at opfylde alle kriterier i traktatens artikel 107, stk. 1, og er derfor ikke omfattet af anmeldelsesproceduren.

- (2) Kommissionen har i adskillige afgørelser præciseret begrebet støtte som omhandlet i traktatens artikel 107, stk. 1. Kommissionen har også bekendtgjort, hvordan den forholder sig til et *de minimis*-loft, under hvilket traktatens artikel 107, stk. 1, ikke anses for at finde anvendelse, første gang i sin meddelelse om *de minimis*-støtteordninger⁽³⁾ og senere i Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001⁽⁴⁾ og (EF) nr. 1998/2006⁽⁵⁾. På baggrund af de særlige regler, der gælder for fiskeri- og akvakultursektoren, samt risikoen for, at selv små støttebeløb vil kunne opfylde kriterierne i traktatens artikel 107, stk. 1, blev fiskeri- og akvakultursektoren udelukket fra disse forordningers anvendelsesområde. Kommissionen har allerede vedtaget en række forordninger, der fastsætter regler for *de minimis*-støtte, der ydes i fiskeri- og akvakultursektoren, hvoraf den sidste er forordning (EF) nr. 875/2007⁽⁶⁾. I henhold til nævnte forordning anses det samlede *de minimis*-støttebeløb, der ydes til en enkelt virksomhed, som er aktiv i fiskerisektoren, ikke for at opfylde alle kriterier i EF-traktatens

⁽¹⁾ EFT L 142 af 14.5.1998, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 92 af 29.3.2014, s. 22.

⁽³⁾ Meddelelse fra Kommissionen om *de minimis*-støtteordninger (EFT C 68 af 6.3.1996, s. 9).

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på *de minimis*-støtte (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30).

⁽⁵⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1998/2006 af 15. december 2006 om anvendelse af traktatens artikel 87 og 88 på *de minimis*-støtte (EUT L 379 af 28.12.2006, s. 5).

⁽⁶⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 875/2007 af 24. juli 2007 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på *de minimis*-støtte i fiskerisektoren og om ændring af forordning (EF) nr. 1860/2004 (EUT L 193 af 25.7.2007, s. 6).

artikel 87, stk. 1, hvis det ikke overstiger 30 000 EUR pr. modtager over en treårig periode og under et kumuleret beløb pr. medlemsstat svarende til 2,5 % af den årlige fiskeriproduktion. På baggrund af erfaringerne med at anvende forordning (EF) nr. 875/2007 er det hensigtsmæssigt at revidere nogle af de betingelser, der er fastsat i denne forordning, og erstatte den med en ny forordning.

- (3) Det er hensigtsmæssigt at fastholde loftet på 30 000 EUR som den *de minimis*-støtte, som en enkelt virksomhed kan modtage pr. medlemsstat over en periode på tre år. Dette loft er fortsat nødvendigt for at sikre, at enhver forordning, der falder ind under denne forordning, kan anses for ikke at påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og ikke at fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene, hvis det samlede beløb af sådan støtte til alle virksomheder i fiskeri- og akvakultursektoren i en treårsperiode ligger under et kumuleret beløb for hver medlemsstat svarende til 2,5 % af den årlige fiskeriomsætning, dvs. for fangst-, forarbejdnings- og akvakulturaktiviteter (den nationale grænse).
- (4) Ved anvendelsen af traktatens konkurrenceregler forstås ved en virksomhed enhver enhed, som udfører økonomisk virksomhed, uanset enhedens retlige status og finansieringsmåde⁽¹⁾. Den Europæiske Unions Domstol har fastslået, at alle enheder, som kontrolleres af samme enhed (de jure eller de facto), skal betragtes som en enkelt virksomhed⁽²⁾. Af hensyn til retssikkerheden og for at mindske den administrative byrde bør denne forordning indeholde en udtømmende liste med klare kriterier for, om flere enheder i den samme medlemsstat skal betragtes som en enkelt virksomhed. Kommissionen har ud fra de veletablerede kriterier for definitionen af »tilknyttede virksomheder« i definitionen af små og mellemstore virksomheder (SMV'er) i Kommissionens henstilling 2003/361/EF⁽³⁾ og bilag I til forordning (EF) nr. 800/2008⁽⁴⁾ udvalgt de kriterier, der er relevante i forbindelse med denne forordning. Kriterierne er allerede velkendte for de offentlige myndigheder og bør i betragtning af denne forordnings anvendelsesområde finde anvendelse på såvel SMV'er som store virksomheder. Kriterierne bør sikre, at en gruppe af tilknyttede enheder betragtes som en enkelt virksomhed i forbindelse med anvendelsen af *de minimis*-reglen, men at enheder, der ikke har nogen forbindelse til hinanden ud over, at de hver især har en direkte forbindelse til det samme offentlige organ eller de samme offentlige organer, ikke betragtes som knyttede til hinanden. Der tages således hensyn til den særlige situation, der gælder for enheder, der kontrolleres af det samme offentlige organ eller de samme offentlige organer, men som kan have selvstændig beslutningsbeføjelse.

- (5) I betragtning af anvendelsesområdet for den fælles fiskeripolitik og definitionen af fiskeri- og akvakultursektoren, der er fastsat i artikel 5, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013⁽⁵⁾, bør denne forordning finde anvendelse på virksomheder, som beskæftiger sig med produktion, forarbejdning og afsætning af fiskevarer og akvakulturprodukter.
- (6) Under henvisning til den fælles fiskeripolitiks mål bør særligt støtte, der skal udvide fiskerikapaciteten for fartøjer eller evnen til at spore fisk, støtte til bygning af nye fiskerifartøjer eller køb af fiskerifartøjer eller enhver anden støtte til ikke-støtteberettigede operationer i henhold til artikel 13 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. ...⁽⁶⁾ ikke omfattes af denne forordning.
- (7) Den Europæiske Unions Domstol har fastslået, at når Unionen ved lovgivning har indført en fælles markedsordning i en given landbrugssektor, har medlemsstaterne pligt til ikke at gøre undtagelser fra ordningen eller i øvrigt tilsidesætte den⁽⁷⁾. Dette princip gælder også i fiskeri- og akvakultursektoren. Denne forordning bør derfor ikke gælde for støtte, hvis størrelse fastsættes på grundlag af prisen for eller mængden af produkter, der indkøbes eller afsættes. Den bør heller ikke finde anvendelse på støtte, der er betinget af, at støtten deles med primærproducenter.
- (8) Denne forordning bør ikke finde anvendelse på eksportstøtte eller støtte, som er betinget af, at der anvendes indenlandske produkter frem for importerede. Den bør navnlig ikke gælde for støtte til finansiering af etablering og drift af distributionsnet i andre medlemsstater eller i tredjelande. Støtte til dækning af udgifter til deltagelse i varemesser eller til undersøgelser eller konsulenttjenester, der er nødvendige for at lancere et nyt eller et eksisterende produkt på et nyt marked i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, betragtes normalt ikke som eksportstøtte.
- (9) Hvis en virksomhed, der er aktiv i fiskeri- og akvakultursektoren, også er aktiv i andre sektorer eller har andre aktiviteter, der er omfattet af anvendelsesområdet for

⁽¹⁾ Sag C-222/04, Ministero dell'Economia e delle Finanze mod Cassa di Risparmio di Firenze SpA m.fl., Sml. 2006 I, s. 289.

⁽²⁾ Sag C-382/99, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. 2002 I, s. 5163.

⁽³⁾ Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 800/2008 af 6. august 2008 om visse former for støttes forenelighed med fællesmarkedet i henhold til traktatens artikel 87 og 88 (EUT L 214 af 9.8.2008, s. 3).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1379/2013 af 11. december 2013 om den fælles markedsordning for fiskevarer og akvakulturprodukter, om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1184/2006 og (EF) nr. 1224/2009 og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000 (EUT L 354 af 28.12.2013, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. .../2014 af ... 2014 om Den Europæiske Hav- og Fiskerifond (og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1198/2006, Rådets forordning (EF) nr. 861/2006 og Rådets forordning nr. .../2011 om integreret havpolitik) (EUT L ...).

⁽⁷⁾ Sag C-456/00, Frankrig mod Kommissionen, Sml. 2002 I, s. 11949.

Kommissionens forordning (EU) nr. 1407/2013 ⁽¹⁾, bør bestemmelserne i nævnte forordning finde anvendelse på støtte, som ydes til disse andre sektorer eller aktiviteter, forudsat at den pågældende medlemsstat ved hjælp af egnede midler, såsom ved at holde aktiviteterne adskilt eller ved at udskille omkostningerne, sikrer, at aktiviteten i fiskeri- og akvakultursektoren ikke modtager *de minimis*-støtte, der er ydet i henhold til nævnte forordning.

- (10) Hvis en virksomhed er aktiv i fiskeri- og akvakultursektoren såvel som inden for primærproduktion af landbrugsprodukter bør denne forordnings bestemmelser finde anvendelse på støtte, som ydes for sidstnævnte sektorer eller aktiviteter, forudsat at den pågældende medlemsstat ved hjælp af egnede midler, såsom ved at holde aktiviteterne adskilt eller ved at udskille omkostningerne, sikrer, at primærproduktionen af landbrugsprodukter ikke modtager *de minimis*-støtte, der er ydet i henhold til denne forordning.
- (11) Der bør i denne forordning fastsættes regler, der sikrer, at det ikke er muligt at omgå de maksimale støtteintensiteter fastsat i specifikke forordninger eller Kommissionens afgørelser. Der bør også fastsættes klare kumulationsregler, der er lette at anvende.
- (12) Den treårsperiode, der skal tages i betragtning ved anvendelsen af denne forordning, er glidende i den forstand, at man, hver gang der ydes ny *de minimis*-støtte, skal tage hensyn til den samlede *de minimis*-støtte, der er ydet i det indeværende og de to foregående regnskabsår.
- (13) Denne forordning udelukker ikke, at en foranstaltning eventuelt ikke skal betragtes som statsstøtte efter traktatens artikel 107, stk. 1, af andre grunde end de i denne forordning nævnte, f.eks. fordi foranstaltningen er i overensstemmelse med de markedsøkonomiske principper, eller fordi foranstaltningen ikke omfatter overførsel af statsmidler. Særligt udgør EU-støtte, der forvaltes centralt af Kommissionen og som ikke direkte eller indirekte kontrolleres af medlemsstaterne, ikke statsstøtte og bør ikke tages i betragtning ved bestemmelsen af, om det relevante loft eller den nationale grænse er overholdt.
- (14) For at sikre gennemsigtighed, ligebehandling og effektivt tilsyn bør denne forordning kun finde anvendelse på *de minimis*-støtte, hvis bruttosubventionsækvivalent kan forudberegnes præcist, uden at det er nødvendigt at foretage en risikovurdering (»gennemsigtig støtte«). En sådan præcis beregning kan f.eks. foretages i forbindelse med tilskud, rentetilskud, begrænsede skattefritagelser eller andre instrumenter, for hvilke der gælder en øvre grænse, som sikrer, at det relevante loft ikke overstiges. En sådan øvre grænse betyder, at så længe det præcise støttebeløb ikke eller endnu ikke er kendt, skal medlems-

staten antage, at beløbet svarer til grænsen for at sikre, at flere støtteforanstaltninger ikke tilsammen overstiger det loft, der er fastlagt i denne forordning, og for at anvende kumulationsreglerne.

- (15) For at sikre gennemsigtighed, ligebehandling og korrekt anvendelse af *de minimis*-loftet bør alle medlemsstater anvende den samme beregningsmetode. For at lette en sådan beregning bør støttebeløb, der ikke udbetales som kontante tilskud, omregnes til bruttosubventionsækvivalent. For at kunne beregne bruttosubventionsækvivalenten for andre former for gennemsigtig støtte end tilskud og for rateudbetalt støtte er det nødvendigt at anvende de gældende markedsrentesatser på støttetidspunktet. Med henblik på en ensartet, gennemsigtig og enkel anvendelse af statsstøttereglerne bør de markedsrentesatser, der skal anvendes med henblik på denne forordning, være de referencesatser, der er fastsat i meddelelsen fra Kommissionen om revision af metoden for fastsættelse af referencesatsen og kalkulationsrenten ⁽²⁾.
- (16) Støtte indeholdt i lån, herunder *de minimis*-støtte til risikofinansiering i form af lån, bør betragtes som gennemsigtig *de minimis*-støtte, hvis bruttosubventionsækvivalenten er beregnet på basis af de gældende markedsrentesatser på støttetidspunktet. For at forenkle behandlingen af mindre lån af kort varighed bør denne forordning indeholde en klar regel, der er enkel at anvende og tager hensyn til såvel lånebeløbet som varigheden. På grundlag af Kommissionens erfaringer kan lån, der er sikret ved sikkerhedsstillelse for mindst 50 % af lånet, og som ikke overstiger 150 000 EUR med en løbetid på fem år eller 75 000 EUR med en løbetid på ti år, anses for at have en bruttosubventionsækvivalent, der ikke overstiger *de minimis*-loftet. På grund af de vanskeligheder, der er forbundet med at bestemme bruttosubventionsækvivalenten af støtte, der ydes til virksomheder, der muligvis ikke vil være i stand til at tilbagebetale lånet, bør denne regel ikke gælde for disse virksomheder.
- (17) Støtte indeholdt i kapitaltilførsler bør ikke betragtes som gennemsigtig *de minimis*-støtte, medmindre det samlede beløb i forbindelse med den offentlige kapitaltilførsel ligger under *de minimis*-loftet. Støtte i form af risikofinansieringsforanstaltninger i form af egenkapital- eller kvasiegenkapitalinvesteringer, jf. retningslinjerne for risikofinansiering ⁽³⁾, bør ikke betragtes som gennemsigtig *de minimis*-støtte, medmindre den pågældende foranstaltning tilfører kapital, der ikke overstiger *de minimis*-loftet.
- (18) Støtte indeholdt i garantier, herunder *de minimis*-støtte til risikofinansiering i form af garantier, bør betragtes som gennemsigtig, hvis bruttosubventionsækvivalenten er blevet beregnet på grundlag af de minimumspræmier,

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 1407/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på *de minimis*-støtte (EUT L 352 af 24.12.2013, s. 1).

⁽²⁾ Meddelelse fra Kommissionen om revision af metoden for fastsættelse af referencesatsen og kalkulationsrenten (EUT C 14 af 19.1.2008, s. 6).

⁽³⁾ EF-retningslinjer for statsstøtte til fremme af risikokapitalinvesteringer i små og mellemstore virksomheder (EUT C 194 af 18.8.2006, s. 2).

der er fastsat i Kommissionens meddelelse for den pågældende type virksomhed ⁽¹⁾. For at forenkle behandlingen af kortvarige garantier, der skal sikre op mod 80 % af relativt små lån, bør denne forordning indeholde en klar regel, der er enkel at anvende og tager hensyn til såvel størrelsen på det lån, der ligger til grund for garantien, som garantiens varighed. Denne regel bør ikke finde anvendelse på garantier for underliggende transaktioner, der ikke udgør et lån, såsom garantier for aktietransaktioner. Hvis garantien ikke overstiger 80 % af det underliggende lån, garantibeløbet ikke overstiger 225 000 EUR, og garantiens løbetid ikke overstiger fem år, kan garantien anses for at have en bruttosubventionsækvivalent, der ikke overstiger *de minimis*-loftet. Det samme gælder, når garantien ikke overstiger 80 % af det underliggende lån, garantibeløbet ikke overstiger 112 500 EUR, og garantiens løbetid ikke overstiger ti år. Derudover kan medlemsstaterne bruge en metode til at beregne garantiens bruttosubstitutionsækvivalent, der er meddelt Kommissionen i henhold til en anden forordning vedtaget af Kommissionen på statsstøtteområdet, der var gældende på det pågældende tidspunkt, og som Kommissionen har accepteret er på linje med garanti-meddelelsen eller en efterfølgende meddelelse, forudsat at den accepterede metode udtrykkeligt tager sigte på den relevante type garantier og underliggende transaktioner i forbindelse med anvendelsen af denne forordning. På grund af de vanskeligheder, der er forbundet med at bestemme bruttosubventionsækvivalenten af støtte, der ydes til virksomheder, der muligvis ikke vil være i stand til at tilbagebetale lånet, bør denne regel ikke gælde for disse virksomheder.

- (19) Når en *de minimis*-støtteordning gennemføres gennem finansielle formidlere, bør det sikres, at disse ikke modtager nogen form for statsstøtte. Dette kan f.eks. gøres ved at kræve, at finansielle formidlere, der er omfattet af en statsgaranti, betaler en markedsbestemt præmie, fuldt ud overfører enhver fordel til de endelige støttemodtagere eller overholder *de minimis*-loftet og andre bestemmelser i denne forordning, herunder også på formidlerplan.
- (20) På grundlag af en anmeldelse fra en medlemsstat kan Kommissionen undersøge, om en foranstaltning, der ikke består i et tilskud, et lån, en garanti, kapitaltilførsel eller risikofinansiering i form af egenkapital- eller kvasiegenkapitalinvestering, medfører en bruttosubventionsækvivalent, som ikke overstiger *de minimis*-loftet og derfor kunne falde ind under denne forordnings anvendelsesområde.
- (21) Kommissionen har pligt til at sikre, at statsstøttereglerne overholdes, og i overensstemmelse med samarbejdsprincippet i artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union bør medlemsstaterne medvirke til udførelsen af denne opgave ved at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den samlede *de minimis*-støtte, der i henhold til *de minimis*-reglen ydes til en enkelt virksomhed, ikke overstiger det samlede tilladte loft. Når

medlemsstaterne yder *de minimis*-støtte, bør de derfor give den pågældende virksomhed meddelelse om det beløb, der ydes som *de minimis*-støtte, og om, at støtten er *de minimis*-støtte, med udtrykkelig henvisning til denne forordning. Medlemsstaterne bør forpligtes til at føre tilsyn med den ydede støtte for at sikre, at de relevante lofter ikke overstiges, og at reglerne om kumulation overholdes. Til opfyldelse af den forpligtelse bør den pågældende medlemsstat inden ydelsen af en sådan støtte indhente en erklæring fra virksomheden om anden *de minimis*-støtte omfattet af denne forordning eller andre *de minimis*-forordninger, som denne måtte have modtaget i løbet af det pågældende regnskabsår samt de foregående to regnskabsår. Alternativt bør medlemsstaterne have mulighed for at oprette et centralt register med fuldstændige oplysninger om den *de minimis*-støtte, der er ydet, og kontrollere, at enhver ny ydelse af støtte ikke overstiger det relevante loft.

- (22) Før hver medlemsstat yder nogen form for ny *de minimis*-støtte, bør de kontrollere for deres medlemsstat, at hverken *de minimis*-loftet eller den nationale grænse overstiges med den nye *de minimis*-støtte, og at de resterende betingelser i denne forordning er overholdt.
- (23) Under hensyn til Kommissionens erfaringer og især den hyppighed, hvormed det generelt er nødvendigt at revidere statsstøttepolitikken, bør forordningens anvendelsesperiode begrænses. Hvis denne forordning ikke forlænges ved gyldighedsperiodens udløb, bør medlemsstaterne have en tilpasningsperiode på seks måneder for den *de minimis*-støtte, der var omfattet af denne forordning —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på støtte til virksomheder i fiskeri- og akvakultursektoren med undtagelse af:
 - a) støtte, der fastsættes ud fra prisen for eller mængden af produkter, der indkøbes eller bringes på markedet
 - b) støtte til aktiviteter, der er knyttet til eksport til tredjelande eller medlemsstater, dvs. støtte, der er direkte forbundet med de eksporterede mængder, etablering og drift af distributionsnet eller andre løbende udgifter i forbindelse med eksportvirksomhed
 - c) støtte, som er betinget af, at der anvendes indenlandske produkter frem for importerede
 - d) støtte til erhvervelse af fiskerfartøjer
 - e) støtte til modernisering eller udskiftning af fiskerfartøjers hoved- eller hjælpemotor

⁽¹⁾ F.eks. Kommissionens meddelelse om anvendelsen af EF-traktatens artikel 87 og 88 på statsstøtte i form af garantier (EUT C 155 af 20.6.2008, s. 10).

f) støtte til operationer, der ikke er støtteberettigede i henhold til artikel 13 i forordning (EU) nr. ...:

- a) støtte til operationer, der forøger fartøjets kapacitet, eller udstyr, der øger fartøjets evne til at spore fisk
- b) støtte til bygning af nye fiskerfartøjer eller indførsel af fiskerfartøjer
- c) støtte til oplægning af fiskerfartøjer og midlertidigt ophør med fiskerivirksomhed, medmindre andet er fastsat i nævnte forordning
- d) støtte til forsøgsfiskeri
- e) støtte til overførsel af en virksomheds ejerskab
- f) støtte til direkte udsætning, medmindre det udtrykkeligt er en bevaringsforanstaltning i henhold til en af Unionens retsakter eller i tilfælde af forsøg med udsætning.

2. Hvis en virksomhed, der er aktiv i fiskeri- og akvakultursektoren, også er aktiv i én eller flere af sektorerne eller har andre aktiviteter, der er omfattet af anvendelsesområdet for forordning (EU) nr. 1407/2013, finder nævnte forordning anvendelse på støtte, som ydes i sidstnævnte sektorer eller aktiviteter, forudsat at den pågældende medlemsstat ved hjælp af egnede midler, såsom ved at holde aktiviteterne adskilt eller ved at udskille omkostningerne, sikrer, at aktiviteterne i fiskeri- og akvakultursektoren ikke modtager den *de minimis*-støtte, der er ydet i henhold til nævnte forordning.

3. Hvis en virksomhed, der er aktiv i fiskeri- og akvakultursektoren, også er aktiv inden for primærproduktion af landbrugsprodukter, der er omfattet af forordning (EF) nr. 1408/2013⁽¹⁾, finder denne forordning anvendelse på støtte, som ydes til førstnævnte sektor, forudsat at den pågældende medlemsstat ved hjælp af egnede midler, såsom ved, at aktiviteterne holdes adskilt, eller ved, at omkostningerne udskilles, sikrer, at primærproduktionen af landbrugsprodukter ikke modtager *de minimis*-støtte, der er ydet i henhold til nævnte forordning.

Artikel 2

Definitioner

1. I denne forordning forstås ved:

- a) »virksomheder i fiskeri- og akvakultursektoren«: virksomheder, der beskæftiger sig med produktion, forarbejdning og afsætning af fiske- og akvakulturarvarer

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 1408/2013 af 18. december 2013 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde på *de minimis*-støtte i landbrugssektoren (EUT L 352 af 24.12.2013, s. 9).

- b) »fiskerivarer og akvakulturprodukter«: varer og produkter som defineret i artikel 5, litra a) og b), i forordning (EU) nr. 1379/2013.

- c) »forarbejdning og afsætning«: alle aktiviteter i forbindelse med håndtering, behandling, produktion og distribution, som ligger mellem landings- eller høsttidspunktet og slutproduktstadiet.

2. En »enkelt virksomhed« omfatter i denne forordning alle enheder, mellem hvilke der består en af følgende former for forbindelse:

- a) en enhed besidder flertallet af de stemmerettigheder, der er tillagt aktionærerne eller deltagerne i en anden enhed
- b) en enhed har ret til at udnævne eller afsætte et flertal af medlemmerne af administrations-, ledelses- eller tilsynsorganet i en anden enhed
- c) en enhed har ret til at udøve en bestemmende indflydelse over en anden enhed i medfør af en med denne indgået aftale eller i medfør af en bestemmelse i dennes vedtægter
- d) en enhed, der er aktionær eller selskabsdeltager i en anden enhed, råder i medfør af en aftale med andre selskabsdeltagere i denne anden enhed over flertallet af selskabsdeltagernes stemmerettigheder.

Enheder mellem hvilke der, via en eller flere andre enheder, består en af de i første afsnit, litra a) til d), nævnte forbindelser, betragtes også som en enkelt virksomhed.

Artikel 3

De minimis-støtte

1. Støtteforanstaltninger, der opfylder betingelserne i denne forordning, anses for ikke at opfylde alle kriterierne i traktatens artikel 107, stk. 1, og er derfor fritaget fra underrettningspligten i traktatens artikel 108, stk. 3.

2. Den samlede *de minimis*-støtte ydet af en medlemsstat til en enkelt virksomhed i fiskeri- og akvakultursektoren må ikke overstige 30 000 EUR over en periode på tre regnskabsår.

3. Det kumulerede beløb for den *de minimis*-støtte, som en medlemsstat yder til virksomheder, der er aktive i fiskeri- og akvakultursektoren over en periode på tre regnskabsår, må ikke overstige det nationale loft, der er fastsat i bilaget.

4. *De minimis*-støtte anses for ydet på det tidspunkt, hvor virksomheden har opnået ret til at modtage støtten i henhold til gældende national ret, uanset datoen for udbetalingen af *de minimis*-støtten til virksomheden.

5. Det i stk. 2 fastsatte loft og den i stk. 3 omhandlede nationale grænse gælder uanset *de minimis*-støttens form eller formål, og uanset om medlemsstatens støtte finansieres helt eller delvis med EU-midler. Treårsperioden fastlægges på grundlag af de af virksomheden anvendte regnskabsår i den pågældende medlemsstat.

6. Ved anvendelsen af det i stk. 2 fastsatte loft og den i stk. 3 omhandlede nationale grænse angives støtten som et kontant tilskud. Alle anvendte tal skal være brutto, dvs. før eventuelt fradrag af skat eller andre afgifter. Hvis støtten ydes som andet end tilskud, er støttebeløbet støttens bruttosubventionsækvivalent.

Støtte, der udbetales i flere rater, tilbagediskonteres til sin værdi på det tidspunkt, hvor den blev ydet. Den rentesats, der anvendes til tilbagediskonteringsformål, er den gældende tilbagediskonteringsats på støttetidspunktet.

7. Hvis det loft, der er fastsat i stk. 2, eller den i stk. 3 omhandlede nationale grænse overskrides ved tildelingen af ny *de minimis*-støtte, kan denne nye støtte ikke drage fordel af denne forordning.

8. I tilfælde af fusioner eller overtagelser skal der tages hensyn til al hidtil ydet *de minimis*-støtte til alle de fusionerende virksomheder ved fastlæggelsen af, om en eventuelt ny *de minimis*-støtte til den nye eller den erhvervende virksomhed overstiger det relevante loft eller den nationale grænse. Lovligt tildelt *de minimis*-støtte før fusionen eller overtagelsen forbliver lovlig.

9. Hvis en virksomhed deles i to eller flere selvstændige virksomheder, skal den *de minimis*-støtte, der blev ydet inden delingen, tilregnes til den virksomhed, som havde gavn af den, hvilket i princippet er den virksomhed, som overtager de aktiviteter, som *de minimis*-støtten blev anvendt til. Såfremt en sådan tilregning ikke er mulig, skal *de minimis*-støtten fordeles proportionelt på grundlag af den bogførte værdi af de nye virksomheders egenkapital på ikrafttrædelsesdatoen for delingen.

Artikel 4

Beregning af bruttosubventionsækvivalenten

1. Denne forordning finder kun anvendelse på støtte, hvis bruttosubventionsækvivalent kan forudberegnes præcist, uden at det er nødvendigt at foretage en risikovurdering (»gennemsigtig støtte«).

2. Støtte indeholdt i tilskud og rentetilskud betragtes som gennemsigtig *de minimis*-støtte.

3. Støtte indeholdt i lån betragtes som gennemsigtig *de minimis*-støtte, hvis:

a) støttemodtageren ikke er under konkursbehandling og ikke opfylder betingelserne i national ret for at blive sat under konkursbehandling efter begæring fra kreditorerne. Hvis støt-

temodtageren er en større virksomhed, skal den være i en situation svarende til en vurdering af dens kreditværdighed på mindst B-, og

b) lånet er sikret ved sikkerhedsstillelse for mindst 50 % af lånet, og lånet beløber sig til enten 150 000 EUR over fem år eller 75 000 EUR over ti år; hvis et lån tegner sig for mindre end dette beløb og/eller ydes over en periode på mindre end henholdsvis fem eller ti år, beregnes bruttosubventionsækvivalenten af lånet som en tilsvarende andel af det gældende loft, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, eller

c) bruttosubventionsækvivalenten er beregnet på grundlag af den gældende referencesats på støttetidspunktet.

4. Støtte indeholdt i kapitaltilførsler betragtes kun som gennemsigtig *de minimis*-støtte, hvis det samlede beløb for den offentlige kapitaltilførsel holdes under det *de minimis*-loft, der er fastsat i artikel 3, stk. 2.

5. Støtte indeholdt i risikofinansieringsforanstaltninger i form af egenkapital- eller kvasiegenkapitalinvesteringer betragtes alene som gennemsigtig *de minimis*-støtte, hvis den pågældende kapital til den enkelte virksomhed ikke overstiger det *de minimis*-loft, der er fastsat i artikel 3, stk. 2.

6. Støtte indeholdt i garantier betragtes som gennemsigtig *de minimis*-støtte, hvis:

a) støttemodtageren ikke er under konkursbehandling og ikke opfylder betingelserne i national ret for at blive sat under konkursbehandling efter begæring fra kreditorerne. Hvis støttemodtageren er en større virksomhed, skal den være i en situation svarende til en vurdering af dens kreditværdighed på mindst B-, og

b) garantien ikke overstiger 80 % af det underliggende lån, og det garanterede beløb enten ikke overstiger 225 000 EUR med en varighed på fem år eller 112 500 EUR med en varighed på ti år; Hvis det garanterede beløb er mindre end dette beløb, og/eller garantien ydes over en periode på mindre end henholdsvis fem eller ti år, beregnes bruttosubventionsækvivalenten af garantien som en tilsvarende andel af det loft, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, eller

c) bruttosubventionsækvivalenten er beregnet på grundlag af minimumspræmier, der er fastsat i en meddelelse fra Kommissionen, eller

d) inden gennemførelsen

i) metoden til beregning af garantiens bruttosubventionsækvivalent er blevet meddelt Kommissionen i henhold til en anden forordning vedtaget af Kommissionen på statsstøtteområdet, der var gældende på det pågældende tidspunkt, og som Kommissionen har accepteret er på linje med garantimeddelelsen eller en efterfølgende meddelelse, og

- ii) den pågældende metode udtrykkeligt tager sigte på den relevante type garantier og underliggende transaktioner i forbindelse med anvendelsen af denne forordning.

7. Støtte indeholdt i andre instrumenter betragtes som gennemslagslig *de minimis*-støtte, hvis instrumentet indeholder en øvre grænse, der sikrer, at det relevante loft ikke overskrides.

Artikel 5

Kumulation

1. Hvis en virksomhed, der er aktiv i fiskeri- og akvakultursektoren, også er aktiv i én eller flere sektorer eller har andre aktiviteter, der falder ind under forordning (EU) nr. 1407/2013, kan *de minimis*-støtte, der ydes til aktiviteter i fiskeri- og akvakultursektoren i henhold til nærværende forordning, kumuleres med *de minimis*-støtte ydet til sidstnævnte sektor(er) eller aktiviteter op til det i artikel 3, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1407/2013 fastsatte loft, forudsat at den pågældende medlemsstat ved hjælp af egnede midler, såsom ved, at aktiviteterne holdes adskilt, eller ved, at omkostningerne udskilles, sikrer, at aktiviteterne i fiskeri- og akvakultursektoren ikke modtager *de minimis*-støtte, der er ydet i henhold til forordning (EU) nr. 1407/2013.

2. Hvis en virksomhed, der er aktiv i fiskeri- og akvakultursektoren, også er aktiv inden for primærproduktion af landbrugsprodukter, kan *de minimis*-støtte, der ydes i henhold til forordning (EU) nr. 1408/2013, kumuleres med *de minimis*-støtte ydet i fiskeri- og akvakultursektoren i henhold til denne forordning op til det denne forordning fastsatte loft, forudsat at den pågældende medlemsstat ved hjælp af egnede midler, såsom ved at holde aktiviteterne adskilt eller ved at udskille omkostningerne, sikrer, at primærproduktionen af landbrugsprodukter ikke modtager *de minimis*-støtte, der er ydet i henhold til denne forordning.

3. *De minimis*-støtte må ikke kumuleres med statsstøtte til de samme støtteberettigede omkostninger eller med statsstøtte til den samme risikofinansieringsforanstaltning, hvis en sådan kumulering overstiger den højeste relevante støtteintensitet eller det højeste støttebeløb, der er fastsat i en gruppefritagelsesforordning eller en afgørelse vedtaget af Kommissionen for de særlige omstændigheder i den konkrete sag. *De minimis*-støtte, som ikke ydes til eller kan henføres til specifikke støtteberettigede omkostninger kan kumuleres med anden statsstøtte, der er ydet i henhold til en gruppefritagelsesforordning eller en afgørelse vedtaget af Kommissionen.

Artikel 6

Tilsyn

1. Hvis en medlemsstat har til hensigt at yde *de minimis*-støtte til en virksomhed i overensstemmelse med denne forordning, giver den virksomheden skriftlig meddelelse om det potentielle støttebeløb udtrykt som en bruttosubventionsækvivalent og om, at støtten er *de minimis*-støtte, med udtrykkelig henvisning til denne forordning og angivelse af dens titel med henvisning til dens offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*. Hvis der i henhold til denne forordning ydes *de minimis*-støtte til forskellige virksomheder på grundlag af en ordning, og det individuelle støttebeløb er forskelligt fra virksomhed til virksom-

hed, kan den pågældende medlemsstat vælge at opfylde denne forpligtelse ved at meddele virksomhederne et fast beløb svarende til det maksimumbeløb, der kan ydes i henhold til ordningen. I så fald skal det faste beløb lægges til grund ved afgørelsen af, om det i artikel 3, stk. 2, fastsatte loft er nået, og den i artikel 3, stk. 3, omhandlede nationale grænse ikke er oversteget. Inden medlemsstaten yder støtten, indhenter den desuden en skriftlig erklæring eller en erklæring i elektronisk form fra virksomheden om al anden *de minimis*-støtte omfattet af denne forordning eller andre *de minimis*-forordninger, som denne har modtaget i det indeværende og de to foregående regnskabsår.

2. Hvis en medlemsstat har oprettet et centralt register over *de minimis*-støtte med fuldstændige oplysninger om al *de minimis*-støtte, der er ydet af samtlige myndigheder i den pågældende medlemsstat, anvendes stk. 1 ikke længere fra det tidspunkt, hvor registret dækker en periode på tre regnskabsår.

3. Medlemsstaten kan først yde ny *de minimis*-støtte i henhold til denne forordning, når den har kontrolleret, at støtten ikke medfører, at det samlede *de minimis*-støttebeløb, som er ydet den pågældende virksomhed, kommer til at overstige det loft, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, og den nationale grænse, der er omhandlet i artikel 3, stk. 3, og at alle betingelserne i denne forordning er overholdt.

4. Medlemsstaterne registrerer og samler alle oplysninger om anvendelsen af denne forordning. Registeret skal omfatte alle de oplysninger, der er nødvendige for, at det kan fastslås, at betingelserne i denne forordning er opfyldt. De registrerede oplysninger om individuel *de minimis*-støtte opbevares i ti regnskabsår regnet fra det tidspunkt, hvor støtten blev ydet. De registrerede oplysninger om en *de minimis*-støtteordning opbevares i ti regnskabsår fra det tidspunkt, hvor der sidst blev ydet individuel støtte i henhold til ordningen.

5. På Kommissionens skriftlige anmodning giver medlemsstaterne inden 20 arbejdsdage eller inden for en længere frist, der måtte være fastsat i anmodningen, Kommissionen alle de oplysninger, denne finder nødvendige for at kunne vurdere, om betingelserne i denne forordning er opfyldt, især hvad angår det samlede *de minimis*-støttebeløb, som en virksomhed har modtaget i henhold til denne forordning og andre *de minimis*-forordninger.

Artikel 7

Overgangsbestemmelser

1. Denne forordning finder anvendelse på støtte, der er ydet inden dens ikrafttræden, hvis støtten opfylder alle betingelserne i denne forordning. Støtte, der ikke opfylder disse betingelser, vurderes af Kommissionen i henhold til de relevante rammebestemmelser, retningslinjer og meddelelser.

2. Enhver individuel *de minimis*-støtte, der blev ydet mellem den 1. januar 2005 og den 30. juni 2008, og som opfylder betingelserne i forordning (EF) nr. 1860/2004, anses for ikke at opfylde alle kriterierne i traktatens artikel 107, stk. 1, og er følgelig fritaget fra underretningspligten i traktatens artikel 108, stk. 3.

3. Enhver individuel *de minimis*-støtte, der blev ydet mellem den 31. juli 2007 og den 30. juni 2014, og som opfylder betingelserne i forordning (EF) nr. 875/2007, anses for ikke at opfylde alle kriterierne i traktatens artikel 107, stk. 1, og er følgelig fritaget fra underretningspligten i traktatens artikel 108, stk. 3.

4. Ved denne forordnings udløb er enhver *de minimis*-støtteordning, der opfylder forordningens betingelser, fortsat omfattet af denne forordning i en periode på yderligere seks måneder.

Artikel 8

Ikrafttræden og anvendelsesperiode

Denne forordning træder i kraft den

Den anvendes indtil den 31. december 2020.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 28. marts 2014.

På Kommissionens vegne

[...] [...]

Formand

BILAG

National grænse som omhandlet i artikel 3, stk. 3

(i EUR)

Medlemsstat	Det maksimale kumulerede beløb for den <i>de minimis</i> -støtte, som en medlemsstat yder til fiskeri- og akvakultursektoren
Belgien	11 240 000
Bulgarien	1 230 000
Tjekkiet	3 010 000
Danmark	51 710 000
Tyskland	55 000 000
Estland	3 810 000
Irland	20 800 000
Grækenland	27 210 000
Spanien	165 760 000
Frankrig	112 290 000
Kroatien	6 260 000
Italien	96 090 000
Cypern	1 090 000
Letland	4 420 000
Litauen	8 260 000
Luxembourg	0
Ungarn	830 000
Malta	2 500 000
Nederlandene	22 630 000
Østrig	1 420 000
Polen	41 200 000
Portugal	29 010 000
Rumænien	2 340 000
Slovenien	990 000
Slovakiet	860 000
Finland	7 180 000
Sverige	18 580 000
Det Forenede Kongerige	114 660 000

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

EUROPA-KOMMISSIONEN

Euroens vekselkurs ⁽¹⁾

28. marts 2014

(2014/C 92/04)

1 euro =

Valuta			Kurs	Valuta			Kurs
USD	amerikanske dollar	1,3759	CAD	canadiske dollar	1,5187		
JPY	japanske yen	140,90	HKD	hongkongske dollar	10,6741		
DKK	danske kroner	7,4657	NZD	newzealandske dollar	1,5863		
GBP	pund sterling	0,82720	SGD	singaporeanske dollar	1,7345		
SEK	svenske kroner	8,9312	KRW	sydkoreanske won	1 470,08		
CHF	schweiziske franc	1,2186	ZAR	sydafrikanske rand	14,5839		
ISK	islandske kroner		CNY	kinesiske renminbi yuan	8,5474		
NOK	norske kroner	8,2455	HRK	kroatiske kuna	7,6540		
BGN	bulgarske lev	1,9558	IDR	indonesiske rupiah	15 607,64		
CZK	tjekkiske koruna	27,423	MYR	malaysiske ringgit	4,4891		
HUF	ungarske forint	308,89	PHP	filippinske pesos	61,574		
LTL	litauiske litas	3,4528	RUB	russiske rubler	49,1646		
PLN	polske zloty	4,1739	THB	thailandske bath	44,717		
RON	rumænske leu	4,4603	BRL	brasilianske real	3,1220		
TRY	tyrkiske lira	3,0138	MXN	mexicanske pesos	17,9924		
AUD	australske dollar	1,4886	INR	indiske rupee	82,9736		

⁽¹⁾ Kilde: Referencekurs offentliggjort af Den Europæiske Centralbank.

BERIGTIGELSER

Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(Den Europæiske Unions Tidende C 50 af 21. februar 2014)

(2014/C 92/05)

Side 22, anden tabel, »Sag nr. SA.37549« læses således:

»Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF**Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse**

(EØS-relevant tekst, undtagen når det gælder produkter som er omfattet af traktatens bilag I)

Godkendelsesdato	16.12.2013	
Støtte nr.	SA.37549 (2013/N)	
Medlemsstat	Tyskland	
Region	SAARLAND	—
Titel (og/eller modtagerens navn)	Saarland: Förderung der Erhaltung genetischer Ressourcen in der Landwirtschaft (Erhaltung genetischer Ressourcen EGR)	
Retsgrundlag	— Gesetz über die Gemeinschaftsaufgabe "Verbesserung der Agrarstruktur und des Küstenschutzes" (GAK) vom 21. Juli 1988 (BGBl. I S. 1055) in der jeweils geltenden Fassung hier: Grundsätze für die Förderung der Erhaltung genetischer Ressourcen in der Landwirtschaft; — Verwaltungsvorschrift „Förderung der Erhaltung genetischer Ressourcen in der Landwirtschaft“; — §§ 23 und 44 der Landeshaushaltsordnung (LHO) — Verwaltungsvorschrift über den Vollzug der Landeshaushaltsordnung (VV-LHO)	
Foranstaltningstype	Støtteordning	—
Formål	Forpligtelser om at drive miljøvenligt landbrug	
Støtteform	Direkte støtte	
Rammebeløb	Samlet budget: EUR 0,02 (mio.) Årligt budget: EUR 0,02 (mio.)	
Støtteintensitet	100 %	
Varighed	1.1.2014 - 31.12.2014	
Økonomisk sektor	LANDBRUG, JAGT, SKOVBRUG OG FISKERI	
Navn og adresse på den myndighed, der yder støtten	Ministerium für Umwelt und Verbraucherschutz Keplerstraße 18, 66117 Saarbrücken	
Andre oplysninger	—	

Den autentiske udgave af denne beslutning (renset for fortrolige oplysninger) findes på:

<http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(Den Europæiske Unions Tidende C 50 af 21. februar 2014)

(2014/C 92/06)

Side 23, anden tabel, »Sag nr. SA.37572« læses således:

»Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(EØS-relevant tekst, undtagen når det gælder produkter som er omfattet af traktatens bilag I)

Godkendelsesdato	9.12.2013	
Støtte nr.	SA.37572 (2013/N)	
Medlemsstat	Italien	
Region	—	—
Titel (og/eller modtagerens navn)	Aid for animal welfare measures (Bolzano)	
Retsgrundlag	Legge provinciale 14 dicembre 1998, n. 11, e successive modifiche Articolo4, comma 1, lettera g)	
Foranstaltningstype	Støtteordning	—
Formål	Forpligtelser på dyrevelfærdsområdet	
Støtteform	Andet	
Rammebeløb	—	
Støtteintensitet	0 %	
Varighed	1.1.2014 - 31.12.2014	
Økonomisk sektor	Alle støtteberettigede erhvervssektorer	
Navn og adresse på den myndighed, der yder støtten	Ripartizione provinciale agricoltura Via Brennero 6, 39100 Bolzano	
Andre oplysninger	—	

Den autentiske udgave af denne beslutning (renset for fortrolige oplysninger) findes på:

<http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>«

Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(Den Europæiske Unions Tidende C 50 af 21. februar 2014)

(2014/C 92/07)

Side 24, anden tabel, »Sag nr. SA.37587« læses således:

»Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(EØS-relevant tekst, undtagen når det gælder produkter som er omfattet af traktatens bilag I)

Godkendelsesdato	16.12.2013	
Støtte nr.	SA.37587 (2013/N)	
Medlemsstat	Frankrig	
Region	—	Blandede
Titel (og/eller modtagerens navn)	Aides à la recherche et au développement dans le secteur de la viande, des produits carnés, des ovoproduits, du lait et des produits laitiers	
Retsgrundlag	articles L. 621-1 et suivants du code rural et de la pêche maritime	
Foranstaltningstype	Støtteordning	—
Formål	Forskning og udvikling	
Støtteform	Andet	
Rammebeløb	Samlet budget: EUR 9,6 (mio.) Årligt budget: EUR 1,6 (mio.)	
Støtteintensitet	100 %	
Varighed	indtil 31.12.2019	
Økonomisk sektor	LANDBRUG, JAGT, SKOVBRUG OG FISKERI	
Navn og adresse på den myndighed, der yder støtten	ministère de l'agriculture, de l'agroalimentaire et de la forêt 3 rue Barbet de Jouy - 75349 Paris 07 SP	
Andre oplysninger	—	

Den autentiske udgave af denne beslutning (renset for fortrolige oplysninger) findes på:

<http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(Den Europæiske Unions Tidende C 50 af 21. februar 2014)

(2014/C 92/08)

Side 24, anden tabel, »Sag nr. SA.37588« læses således:

»Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(EØS-relevant tekst, undtagen når det gælder produkter som er omfattet af traktatens bilag I)

Godkendelsesdato	19.12.2013	
Støtte nr.	SA.37588 (2013/N)	
Medlemsstat	Frankrig	
Region	—	—
Titel (og/eller modtagerens navn)	Programmes pour l'installation et le développement des initiatives locales (PIDIL)	
Retsgrundlag	— articles D. 343-34 et suivants du code rural et de la pêche maritime — articles L. 1551-1 et suivants du code général des collectivités territoriales	
Foranstaltningstype	Støtteordning	—
Formål	Andet	
Støtteform	Direkte støtte	
Rammebeløb	Samlet budget: EUR 12 (mio.)	
Støtteintensitet	%	
Varighed	01.01.2014 - 31.12.2015	
Økonomisk sektor	Alle støtteberettigede erhvervssektorer	
Navn og adresse på den myndighed, der yder støtten	ministère de l'agriculture, de l'agroalimentaire et de la forêt 3 rue Barbet de Jouy - 75349 Paris 07 SP	
Andre oplysninger	—	

Den autentiske udgave af denne beslutning (renset for fortrolige oplysninger) findes på:

<http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse*(Den Europæiske Unions Tidende C 50 af 21. februar 2014)**(2014/C 92/09)*

Side 25, anden tabel, »Sag nr. SA.37607« læses således:

»Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF**Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse****(EØS-relevant tekst, undtagen når det gælder produkter som er omfattet af traktatens bilag I)**

Godkendelsesdato	16.12.2013	
Støtte nr.	SA.37607 (2013/N)	
Medlemsstat	Tyskland	
Region	HESSEN	—
Titel (og/eller modtagerens navn)	Hessen- Beihilfen im Zusammenhang mit dem Transport und der Beseitigung von Falltieren	
Retsgrundlag	§ 15 Absatz 2 des Hessischen Ausführungsgesetzes zum Tierseuchengesetz	
Foranstaltningstype	Støtteordning	—
Formål	Dyresygdomme	
Støtteform	Subsidierede tjenesteydelser	
Rammebeløb	Samlet budget: EUR 24,5 (mio.) Årligt budget: EUR 3,5 (mio.)	
Støtteintensitet	100 %	
Varighed	01.01.2014 - 31.12.2020	
Økonomisk sektor	Alle støtteberettigede erhvervssektorer	
Navn og adresse på den myndighed, der yder støtten	Die Landkreise in Hessen	
Andre oplysninger	—	

Den autentiske udgave af denne beslutning (renset for fortrolige oplysninger) findes på:

<http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(Den Europæiske Unions Tidende C 50 af 21. februar 2014)

(2014/C 92/10)

Side 26, anden tabel, »Sag nr. SA.37666« læses således:

»Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(EØS-relevant tekst, undtagen når det gælder produkter som er omfattet af traktatens bilag I)

Godkendelsesdato	16.12.2013	
Støtte nr.	SA.37666 (2013/N)	
Medlemsstat	Tyskland	
Region	BAYERN	—
Titel (og/eller modtagerens navn)	Bayern: Bayerisches Bergbauernprogramm, Teil B - Förderung der Weide- und Alm-/Alpwirtschaft (BBP-B);	
Retsgrundlag	— Richtlinien des Bayerischen Staatsministeriums für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten für die Durchführung des Bayerischen Bergbauernprogramms (BBP-B)- 2011; Teil B: Förderung der Weide- und Alm-/Alpwirtschaft — Richtlinien des Bayerischen Staatsministeriums für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten für die Durchführung des Bayerischen Bergbauernprogramms (BBP-B)- 2014; Teil B: Förderung der Weide- und Alm-/Alpwirtschaft — Art 23 und 44 der BayHO einschl. Verwaltungsvorschriften	
Foranstaltningstype	Støtteordning	—
Formål	Investeringer i landbrugsbedrifter	
Støtteform	Direkte støtte	
Rammebeløb	Samlet budget: EUR 6 (mio.) Årligt budget: EUR 2 (mio.)	
Støtteintensitet	%	
Varighed	01.01.2014 - 31.12.2016	
Økonomisk sektor	LANDBRUG, JAGT, SKOVBRUG OG FISKERI	
Navn og adresse på den myndighed, der yder støtten	Ämter für Ernährung, Landwirtschaft und Forsten Südliche Landkreise Bayerns	
Andre oplysninger	—	

Den autentiske udgave af denne beslutning (renset for fortrolige oplysninger) findes på:

<http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(Den Europæiske Unions Tidende C 50 af 21. februar 2014)

(2014/C 92/11)

Side 28, anden tabel, »Sag nr. SA.37689« læses således:

»Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(EØS-relevant tekst, undtagen når det gælder produkter som er omfattet af traktatens bilag I)

Godkendelsesdato	16.12.2013	
Støtte nr.	SA.37689 (2013/N)	
Medlemsstat	Tyskland	
Region	—	—
Titel (og/eller modtagerens navn)	Bund: Weinfonds	
Retsgrundlag	§§ 37 ff. Weingesetz Weinfonds-Verordnung	
Foranstaltningstype	Støtteordning	—
Formål	Reklame (AGRI)	
Støtteform	Subsidierede tjenesteydelser	
Rammebeløb	Samlet budget: EUR 72 (mio.) Årligt budget: EUR 12 (mio.)	
Støtteintensitet	100 %	
Varighed	01.01.2014 - 31.12.2019	
Økonomisk sektor	LANDBRUG, JAGT, SKOVBRUG OG FISKERI	
Navn og adresse på den myndighed, der yder støtten	Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung Deichmanns Aue 29, 53179 Bonn	
Andre oplysninger	—	

Den autentiske udgave af denne beslutning (renset for fortrolige oplysninger) findes på:

<http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>«

Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(Den Europæiske Unions Tidende C 50 af 21. februar 2014)

(2014/C 92/12)

Side 29, anden tabel, »Sag nr. SA.37692« læses således:

»Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(EØS-relevant tekst, undtagen når det gælder produkter som er omfattet af traktatens bilag I)

Godkendelsesdato	09.12.2013	
Støtte nr.	SA.37692 (2013/N)	
Medlemsstat	Letland	
Region	—	—
Titel (og/eller modtagerens navn)	Setting up of buffer zones	
Retsgrundlag	Ministru kabineta 2010.gada 23.marta noteikumi Nr.295 "Noteikumi par valsts un Eiropas Savienības lauku attīstības atbalsta piešķiršanu, administrēšanu un uzraudzību vides un lauku ainavas uzlabošanai"	
Foranstaltningstype	Støtteordning	—
Formål	Forpligtelser om at drive miljøvenligt landbrug	
Støtteform	Direkte støtte	
Rammebeløb	—	
Støtteintensitet	0 %	
Varighed	01.01.2014 - 30.12.2015	
Økonomisk sektor	LANDBRUG, JAGT, SKOVBRUG OG FISKERI	
Navn og adresse på den myndighed, der yder støtten	Lauku atbalsta dienests Republikas laukums 2 LV-1981	
Andre oplysninger	—	

Den autentiske udgave af denne beslutning (renset for fortrolige oplysninger) findes på:

<http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(Den Europæiske Unions Tidende C 50 af 21. februar 2014)

(2014/C 92/13)

Side 31, anden tabel, »Sag nr. SA.37739« læses således:

»Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(EØS-relevant tekst, undtagen når det gælder produkter som er omfattet af traktatens bilag I)

Godkendelsesdato	18.12.2013	
Støtte nr.	SA.37739 (13/N)	
Medlemsstat	Tyskland	
Region	THUERINGEN	—
Titel (og/eller modtagerens navn)	Thüringen — Förderung von Bodenschutzkalkungsmaßnahmen in Thüringen	
Retsgrundlag	§ 44 ThürLHO i.V.m. Richtlinien zur Förderung von Bodenschutzkalkungsmaßnahmen im Freistaat Thüringen	
Foranstaltningstype	Støtteordning	—
Formål	Skovbrug	
Støtteform	Direkte støtte	
Rammebeløb	Samlet budget: EUR 1,95 (mio.) Årligt budget: EUR 0,975 (mio.)	
Støtteintensitet	100 %	
Varighed	1.1.2014-31.12.2015	
Økonomisk sektor	LANDBRUG, JAGT, SKOVBRUG OG FISKERI	
Navn og adresse på den myndighed, der yder støtten	Anstalt öffentlichen Rechts "Thüringen Forst", Thüringer Forstamt Frauenwald Forsthaus Alzunah, 98711 Frauenwald	
Andre oplysninger	—	

Den autentiske udgave af denne beslutning (renset for fortrolige oplysninger) findes på:

<http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(Den Europæiske Unions Tidende C 50 af 21. februar 2014)

(2014/C 92/14)

Side 32, anden tabel, »Sag nr. SA.37802« læses således:

»Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(EØS-relevant tekst, undtagen når det gælder produkter som er omfattet af traktatens bilag I)

Godkendelsesdato	16.12.2013	
Støtte nr.	SA.37802 (2013/N)	
Medlemsstat	Tyskland	
Region	—	—
Titel (og/eller modtagerens navn)	Niedersachsen: Beihilfe für die Entfernung und Beseitigung von Falltieren	
Retsgrundlag	Niedersächsisches Ausführungsgesetz zum Tierische Nebenprodukte-Beseitigungsgesetz (Nds. AG TierNebG); Niedersächsische Richtlinie über die Gewährung von staatlichen Beihilfen für die Entfernung und Beseitigung von Falltieren	
Foranstaltningstype	Støtteordning	—
Formål	Dyresygdomme	
Støtteform	Subsidierede tjenesteydelser	
Rammebeløb	Samlet budget: EUR 79,5 (mio.) Årligt budget: EUR 26,5 (mio.)	
Støtteintensitet	100 %	
Varighed	01.01.2014 - 31.12.2016	
Økonomisk sektor	LANDBRUG, JAGT, SKOVBRUG OG FISKERI	
Navn og adresse på den myndighed, der yder støtten	Niedersächsische Gebietskörperschaften Niedersächsische Tierseuchenkasse - anstalt des öffentlichen Rechts- Brühlstraße 9, D-30169 Hannover	
Andre oplysninger	—	

Den autentiske udgave af denne beslutning (renset for fortrolige oplysninger) findes på:

<http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>

Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(Den Europæiske Unions Tidende C 50 af 21. februar 2014)

(2014/C 92/15)

Side 33, anden tabel, »Sag nr. SA.37803« læses således:

»Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(EØS-relevant tekst, undtagen når det gælder produkter som er omfattet af traktatens bilag I)

Godkendelsesdato	16.12.2013	
Støtte nr.	SA.37803 (2013/N)	
Medlemsstat	Tyskland	
Region	—	—
Titel (og/eller modtagerens navn)	Baden-Württemberg Zuschuss für die Tierkörperbeseitigung von gefallenen Tieren	
Retsgrundlag	— Tierische Nebenprodukte-Beseitigungsgesetz vom 25.1.2004 (BGBl. I S. 82) — Gesetz zur Ausführung des Tierische Nebenprodukte-Beseitigungsgesetzes vom 14.12.2004 (GBl. S. 914)	
Foranstaltningstype	Støtteordning	—
Formål	Dyresygdomme	
Støtteform	Subsidierede tjenesteydelser	
Rammebeløb	Samlet budget: EUR 60 (mio.) Årligt budget: EUR 10 (mio.)	
Støtteintensitet	100 %	
Varighed	01.01.2014 - 31.12.2019	
Økonomisk sektor	LANDBRUG, JAGT, SKOVBRUG OG FISKERI	
Navn og adresse på den myndighed, der yder støtten	Stadt- und Landkreise	
Andre oplysninger	—	

Den autentiske udgave af denne beslutning (renset for fortrolige oplysninger) findes på:

<http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>«

Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(Den Europæiske Unions Tidende C 50 af 21. februar 2014)

(2014/C 92/16)

Side 34, anden tabel, »Sag nr. SA.37822« læses således:

»Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF

Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse

(EØS-relevant tekst, undtagen når det gælder produkter som er omfattet af traktatens bilag I)

Godkendelsesdato	18.12.2013	
Støtte nr.	SA.37822 (2013/N)	
Medlemsstat	Tyskland	
Region	RHEINLAND-PFALZ	Blandede
Titel (og/eller modtagerens navn)	Rheinland-Pfalz; „Beihilfe zu den Kosten der Entfernung und Beseitigung gefallener Tiere, für die Beiträge zur Tierseuchenkasse gezahlt werden“	
Retsgrundlag	Landesgesetz zur Ausführung des Tierische Nebenprodukte-Beseitigungsgesetzes (AGTierNebG) von 2010	
Foranstaltningstype	Støtteordning	—
Formål	Dyresygdomme	
Støtteform	Subsidierede tjenesteydelser	
Rammebeløb	Samlet budget: EUR 30 (mio.) Årligt budget: EUR 5 (mio.)	
Støtteintensitet	100 %	
Varighed	indtil 31.12.2019	
Økonomisk sektor	Husdyravl	
Navn og adresse på den myndighed, der yder støtten	Ministerium für Umwelt, Landwirtschaft, Ernährung, Weinbau und Forsten Kaiser-Friedrich-Straße 1	
Andre oplysninger	—	

Den autentiske udgave af denne beslutning (renset for fortrolige oplysninger) findes på:

<http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/index.cfm>«

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2014/C 92/15	Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (EUT C 50 af 21.2.2014)	42
2014/C 92/16	Berigtigelse til Godkendelse af statsstøtte i henhold til artikel 107 og 108 i TEUF — Tilfælde, mod hvilke Kommissionen ikke gør indsigelse (EUT C 50 af 21.2.2014)	43

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA